

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

Р. XXXIV Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ JUNE No. 6 Vol. XXXIV

ЗМІСТ

М. Голод. Не дивлюсь... Шкірять... Мені напитися б	1
Наша обкладинка	1
В. Пилишенко. Українські нагрудні хрести	2
Ставнича. Якою ми хотіли б бачити жіночу організацію сьогодні	4
Ювілейний дар	6
Е. Процюк Наше інтерв'ю з д-р С. Стечишин	7
Х. Навроцька. Конференція голів Окружних Управ	10
І. Савицька. Крамничка має голос	12
І. Ч. 83 Конференція голів Окружних Управ	12
Х. Н. Перипетії громадської діячки	13
Калейдоскоп жіночого життя. С. Андрушків	14
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович	15
У. Л. Повернувшись з Торонто	16
Вісті з Централі	20
Вісті СФУЖО	21
Our Life	23
М. Галуш-Блак. Тітка Америка	26
Харчування. Л. Гриців Сіканці	28
Н. М. Миємо голову	28
Вишивка. Найкращий подарунок	29
Хроніка Округ. Філадельфія II. Поза Округами	30
Посмертні згадки	33
Нашим малюкам	34
Замість квітів	36
Річні збори	Обкл.

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.
New York, N. Y. 10003
тел. (212) 533-4646

Our Life Editor **Ulana Liubovych**
тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любич

Редакційна Колегія: **Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець, Наталія Ішук, Світлана Луцька, Олександра Різник, Марта Тарнавська.**

Our Life — **Марта Бачинська**

"Розвага — забава" ред. **Віра Андрушків.**

Мовна редакція — **Наталія Лівницька-Холодна.**

Передплата в США і Канаді: річна...\$9.00 піврічна ...\$ 5.00

Річна передплата: в Англії...2 1/2 ф. ст., в Австралії ... 5 а. д. у Франції...

20 фр., в Німеччині...20 н. м., в Белгії...250 б. фр.

Поодинокі число 1.00 дол.

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. Monthly publication except August.

Subscription in the United States of America \$9.00 per year, half year \$5.00; in Canada \$9.00 per year, half year \$5.00; in England 2½ pound sterling per year; in Australia 5 Austr. dollars per year; in France 20 fr. per year; in Germany 20 d. m. per year; in Belgium 250 b. fr. per year.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА:

Іванна Рожанковська	— голова
Олександра Різник	— заступниця голови
Любослава Шандра	— заступниця голови
Христина Навроцька	— заступниця голови
Ольга Ставнича	— заступниця голови
Евфрозина Мартинець	— протоколярна секретарка
Марія Савчак	— кореспонден- ційна секретарка
Ірина Комар	— касирка
Поля Книш	— фінансова секретарка

РЕФЕРЕНТУРИ:

Ірина Кіндрачук	— організаційна
Ірина Лончина	— виховна
Даня Дикий	— виховна
Люба Волинець	— культ.-освітна
Каміля Смородська	— зв'язків
Теодозія Савицька	— сусп. опіка
Дора Рак	— пресова
	— статутова

ВІЛЬНІ ЧЛЕНИ

Орися Зінич
Анастасія Вокер

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

Ольга Муссаковська	— голова
Ірина Качанівська	— член
Надія Попель	— член
Наталія Лопатинська	— заступниця
Олена Шиприкевич	— заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ СУА

Марія Фаріон	— Огайо
Марія Юзефович	— Чикаго
Наталія Даниленко	— Філадельфія
Ольга Гнатейко	— Нью Джерзі
Рома Дигдало	— Дітройт
Олександра Кіршак	— Нью-Йорк
Іванна Мартинець	— Північний Нью-Йорк
Лідія Фіцалович	— Нова Англія
Теодозія Кушнір	— Південний Нью-Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myroslawa Rudenska

245 Wigman Rd. Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych

c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2,
France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung
8 München 5, Rumfordstr. 21

Не дивлюсь до альбомів,
звідки глядять на мене
очі минулих правд,
сумні очі померклих
сподівань.

Мені не треба оглядатися
назад,
щоби бути жінкою Лота.
Я стою обернена на всі чотири
сторони світу
в затвердлому камені
солоних сліз.

Шкіриться місяць
старою усмішкою;
здалась вона хіба сновидам.
Для мене досить
чужого життя
на дешевому ринку
телевізора.

Мені напитися б води з Криниці,
де зорі слід свій залишили,
а чей устами торкнуся
безмежних просторів.

Просякну світлом
і може метеором запишу
зоряну казку,
де нові обрії
розсипалися листом
у діброві.

5. травня 1977

13 травня 1977

НАША ОБКЛАДИНКА

**Будеш, батьку, панувати,
Поки живуть люди.
Поки сонце з неба сяє,
Тебе не забудуть!**

Так писав у 1838 р. в Петербурзі Тарас Шевченко в поемі "На вічну пам'ять Котляревському". Писав це на вістку про смерть цього "батька української літератури", як звикли ми про нього говорити.

А ось тепер, у 1969 році мистець Стефанія Шабатура творить килим, на якому зображено Івана Котляревського та постаті його головних творів. Чорно-біла його відбитка не віддає всієї краси цього твору, але всетаки говорить до нас про правду того, що сказав Шевченко у своїй поемі. Молоде покління творить по-новому, але завжди це сучасне спирає на минулому і в тому надія на майбутнє, на те, що естафетою будуть навіть у найважчих умовах передані цінності давнього грядущим поколінням.

Зі зворушенням беремо в руки книжку, з якої ми, за дозволом, взяли відбитку цього твору Стефанії Шабатури. Її назва "Нездоланий дух" — мистецтво і поезія українських жінок політв'язнів у СРСР". Видавець — "Смолоסקип".

Твори рук жінок, "які відбували, або й далі відбувають терміни ув'язнення в концтаборі ч. 3 біля Баришева в Мордовії (СРСР)" (цитата із вступної статті). Невеликі вишивки в більшості не копіюють народніх взорів, але в стилі народньої вишивки зображують у символічних формах те, чим живе, про що думає в умовах таборового життя, українська жінка, українська людина. Це справді "нездоланий дух" зумів творити на маленьких клаптиках напевно нелегко здобутих матеріалів такі шедеври вишивкового мистецтва.

Побіч кольорових мистецьких знімків поезії Ірини Сенік, Ірини Стасів-Калинець, Стефанії Шабатури; уривки їхніх листів, відозви й звернення їх та Надії Світличної, Ніни Строкатої-Караванської. Є теж світлини та біографії жінок політв'язнів.

А ось і лист до нас:

До українців американського континенту промовляють Ніна Строката-Караванська та Стефанія Шабатура.

Посестри і Побратими, Колеги та всі, кому болить доля України!

Українською землею пройшла ще одна хвиля арештів. Серед арештованих — письменник Микола Руденко, який був провідником створеної на Україні Громадської Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод.

Заарештований також член Київської Групи Олексій Тихий.

Микола Руденко та Олексій Тихий залишаться за ґратами, якщо українцям забракне сили та мужності обстоювати їх.

Всі ми, які були і лишаємося політв'язнями Радянського Союзу, сподіваємося, що наші заокеанські земляки енергійно боронитимуть всіх патріотів України.

*З районів примусового поселення,
Ніна Строката-Караванська
та Стефанія Шабатура*

17-те лютого 1977 року

Те, що там вони творили у примітивних умовах, оформило видавництво "Смолоסקип" з великою любов'ю, старанням та у вибагливому мистецькому оформленні. І цей контраст тим більше зворушує, примушує призадуматись, порівняти, що і як ми робимо у наших умовах. Яке відношення того, що робимо, до умовин, якими розпоряджаємо, передусім до свободи, яку нам дано у вільному світі.

Це кілька думок, які викликала ця книжка, яка, очевидно, заслуговує на довше обговорення, і воно появиться в одному з чергових чисел "Нашого Життя"

*Наша обкладинка: Стефанія Шабатура. І. П. Котляревський. Килим, 1969.
Our cover: Stefania Shabatura. I. P. Kotliarewsky. Tapestry. 1969.*

УКРАЇНСЬКІ НАГРУДНІ ХРЕСТИ, ЯК ШИЙНА ПРИКРАСА

(Українським Жінкам і Дівчатам Присвячується)

Згарда зі збірки Володимира Шухевича
(власність внучки У.Л.)

Л. М. Суха в описі металевих виробів українців східних Карпат згадує, що одним з найстарших шийних жіночих прикрас в Україні були так звані в Карпатах "ЗГАРДИ", декоративні, різних форм хрести, відлиті з латуні, нанизані на ремінець або шнурок в один, чи два ряди. Хрести відокремлювалися один від одного трубками "переліжками", зробленими з латуні в вигляді трубок, щоб хрести не збивалися до купи. (Рис. 1). Часто хрести були відокремлені "добрим намистом" — коралями. Посередині грудей на найнижчій шнурку був великий хрест.

І. Г. Спаський, в історико-нумізматичному дослідженні "Дукати й дукачі України" згадує, що на Ніженщині в 19 столітті жінки носили дукач або хрест на центральному місці в ансамблі прикрас, які носили на шиї і на грудях. Кожний хрест висів на

окремій стрічці, але на одній висоті, явно "заважаючи" один одному.

Дальше І. Г. Спаський наводить записані в 1846 р. Н. Сементовським описи шийних жіночих прикрас: "... на шиї завжди кілька рядків коралів або іншого намиста, або разки великих перлів і кілька рядків золотих монет з великим срібним, чи золотим хрестом". (рисунок 2). Приблизно це саме сказано про шийне вбрання молодих дівчат.

О. Фон-Гун, описуючи під час подорожі по Україні 1805 р., в своїх враженнях записав, "... шийне вбрання українки складається з справжніх коралів, яке часто є більш коштовним ніж увесь дім".

Томас Мічель, будучи в Україні в 1880 роках, описав українських жінок, як гарних, чепурних і ніжних,

Гуцульські хрести 19 ст. — з колекції автора

котрі вдягаються в прекрасно кольоритні народні ноші. Одночасно він зрисував українку, і його рисунок потверджує опис Фон-Гуна відносно багатства шийних прикрас селянського жіноцтва. (рис. 3).

Вацлав Корабевіч у своїй книзі "Следами Амулету" подає кілька зразків українських хрестів. Зокрема звертає на себе увагу гуцульський нашійник, "Згарда", з дев'яти декоративних типово гуцульських хрестів, з більшим хрестом посередині.

Ношення хрестів та медальйонів не обмежувалось лиш до жіноцтва. Українська мати, виряджуючи свого сина в похід або далеку дорогу благословила його хрестом, чи похідною нагрудною іконою, (рис. 5 і 6). Ці символи віри боронили юнака від всього лихого, а в бою від ворожої кулі.

Я. Ф. Головацький в докладнім описі легіня 19 століття, між іншим згадує, що "... На груді в гуцула висить жовтий мідяний хрест на ланцюжку або на ременці. І хрест і ланцюжок — все своєї роботи"

Наші предки носили на грудях своєрідні докази своєї приналежності до християнської віри. Цей звичай прийшов на Русь-Україну з Візантії.

Крім хрестів наші предки носили також на грудях медальйони, нагрудні образки, дукачі з зображенням Богородиці, Св. Тройці, Св. Миколая, Св. Іллі, князів і т. п. Ці хрести та емблеми носили наші предки, особливо жіноцтво під час княжої доби, козацьких часів аж до першої світової війни, після якої з різних причин цей звичай почав занепадати.

В час розвитку Київського та Галицько-Волинського Князівства по всіх більших містах України ремісники-золотарі мали спеціальні майстерні, де виробляли хрести, ікони та дукачі. Центром виробу цих емблем був Київ, однак золотарство було поширене по всій Україні. В самім Львові в 14-15 століттях було понад 30 золотарів. З часом центрами виробів християнських емблем стали монастирі й окремі народні золотарі. Археологічні дослідження вказують на безпосередню спільність форм металевих мистецтва всіх частин України.

Металеві вироби народного мистецтва та нашійні прикраси є цінною й маловідомою спадщиною українського народу. Пройдені лихоліття, зруйнування міст і селищ були причиною занепаду цього роду виробництва. Знаходять ці цінні пам'ятки лише при розкопках старих городищ і могил.

Ці народні скарби є рідкістю взагалі, а тим більше поза межами України. Автор хоче цією скромною статтею та ілюстраціями звернути увагу читачів на забуту прекрасну і багату спадщину свого народу, а особливо на силу віри й красу українського релігійного народного мистецтва.

Володимир Пилишенко

Нагрудні ікони Богоматері з казацьких часів і св. Миколая, правдоподібно з Волині — з колекції автора 19 ст.

Використана Бібліографія

Л. Вербицький, "Взори домашнього промислу селян Русі", Львів 1832 Вацлав Корабевіч "Следами Амулету", Варшава 1974. Томас Мічель, "Руссіан піктурес", Лондон 1889. І. Г. Спаський, "Дукати й дукачі України", Київ 1970. Л. М. Суха, "Художні вироби українців Східних Карпат", Київ 1959. О. Цинкаловський, "Емблеми християнства на Україні", Варшава 1972

Гуцульський хрест з колекції автора.

Якою ми хотіли б бачити жіночу організацію сьогодні

(Доповідь на 3 Конгресі СФУЖО в Торонто 30 травня 1977 р.)

В суспільному житті сьогодишнього світу існує деяка дискримінація жінки. Це створює потребу існування окремих, виключно жіночих, організацій.

Така ситуація питома не тільки в українському суспільстві, але загально у світі. Загальні суспільні організації переважно опановані чоловіками, а їхні програми не зацікавлюють жіноцтво, або не включають тематики, над якою жінки хотіли б працювати. Тому постають окремі жіночі організації, які дають змогу жінкам керувати ними самостійно і які своєю програмою зацікавлюють жінок та достосовані до унікальної психіки жіноцтва, в нашому випадку українського жіноцтва.

У загальному програми жіночих організацій включають такі речі: суспільні справи, зберігання української культури, традиції та релігії, досліджування і ознайомлення з історією українського жіноцтва, боротьба за людські права на Україні, зв'язки з міжнародними і державними організаціями, видавання журналів, виховання дітей та інші різні суспільні та політичні справи.

Деякі організації обмежують свою діяльність до однієї або кількох з тих точок, як наприклад до політичної акції, суспільної опіки, а інші організації стараються включити можливо якнайбільше у свою програму. В таких рамках можна окреслити всі наші жіночі організації.

В останніх десятиях роках ми були свідками світового відродження жіноцтва — т. зв. "фемінізму". Поволі це відродження з'являється теж серед українських жінок.

Традиційно українська жінка була завжди поважана. Мужчина переважно низько кланявся, знімав капелюха і давав їй завжди перше місце. Але на тому воно здебільша кінчалось. Правда, жінка була володарем дому, але її місце було переважно в кухні і при дітях. Найбільше, що жінка могла досягнути це стати вчителькою, медсестрою, а в рідких випадках лікаркою. Промисел, інші професії часто були для жінки замкнені.

Жіночі організації в тих часах переважно займалися суспільними справами, їм дозволялося парадувати з транспарентами чи опікуватися буфетами.

На жаль, в багатьох випадках суспільні організації на крайовому чи льокальному рівні ще й далі мають таке уявлення про жіночі організації. А найгірше те, що багато з тих організацій чи відділів на таке трактування їм дозволяють.

Так довго як ми, жінки, уявляємо себе виключно кухарками і настоятельками домів, чи секретарками, так довго з нами громадськість в цілому і загальні організації, якими керують переважно чоловіки, не будуть рахуватися.

Тільки в останніх часах свідомість жінки піднеслася з домашніх обставин на загально-сус-

Olga Stawnycha — Vice President of UNWLA.

Ольга Ставничя — заступниця голови СУА.

пільний рівень, і є уже докази, що інші організації та їхні провідники починають з нами дещо числитися.

Думаю, що ми, всі жінки, хотіли б небавом бачити **жінку** — як голову СКВУ, УККА, КУК чи інших крайових чи світових організацій.

Сучасне жіноцтво добилось для себе багатьох таких прав, яких в минулому вони не мали. Жінки займають високі позиції в урядах в різних професіях як промисел і ін. та становища на академічному рівні.

Модерна жінка це переважно високо освічена особа, цікавиться широким полем знання і хоче та старається стати активною і інтегральною частиною суспільного життя її країни.

Наші жіночі організації мусять змагати до такої самої цілі. Вони мусять притягати молоду жінку у свої ряди і укладати свою програму та організаційні установи так, що вони підходять до ново-виробленої психіки молодого жіноцтва.

В першій мірі організація мусить мати програму, яка охоплювала б зацікавлення молоді жінки в сучасних обставинах життя, а саме: збереження кореня українського походження, у пов'язанні з життям країни поселення; боротьба за людські права на державному та міжнародньому полі та зв'язок і співпраця з іншими жіночими і нежіночими організаціями.

Подруге — цілі організації мусять бути спрямовані на користь загального суспільства, а не виключно для організації і її членів.

В дальшому входить цілий ряд внутрішньо-організаційних обставин, які впливатимуть на успіх організації, її розвиток та приєднання доросту.

Члени організації, а особливо її провід повинен приймати молодих щиро.

Молоді жінки повинні діставати відповідальні становища і входити в проводи організації. Їх не треба на кожному кроці поучувати, бо ж це є зрілі жінки! Те, що вони молоді, не означає, що вони не дадуть собі ради чи не вив'яжуться з дорученої праці. Ці самі молоді жінки мають відповідальні праці поза організацією, так що не можна сказати що "вона молода і нічого не знає!" Старші жінки, особливо в проводі, повинні дати можливість молодшим виявити

себе і не боятися, що вони зразу переберуть організацію. Вони повинні цим молодшим допомогти своїм знанням і досвідом, щоб вони мали почуття що з ними дружньо співпрацюється, а не поучається. Старші повинні допускати молодих до управи з таким якраз підходом і тоді не доведеться організації побоюватися, що вона завмирає.

Організація повинна мати пошану до себе самої, своїх провідниць і управ, як і до своїх членів старших і молодих. Повинна приймати нові ідеї, способи праці та критику для добра організації. Ця критика мусить бути конструктивна і позитивна. Не можна все критикувати, а тільки треба критикувати щиро, з бажанням допомогти, а не злобно.

Не слід знаходити і підкреслювати в кожній особі, в кожній праці негативи, але старатися знаходити позитивні вартості. Звертаючи увагу на додатні прояви праці, впливаємо на будівництво характеру та само-свідомості (свідомості своєї вартості) молоді особи.

Злий підхід у цьому відношенні вразить молодую людину до тієї міри, що цілком знеохотить її до дальшої праці, а часто спричинює цілковите її відлучення від організації (а часом і від української суспільності).

Наші організації повинні відкрито пошукувати нових думок, бути толерантними для інакодумуючих і стати полем для дискусії у контроверсійних ідеях, а не обминати їх, бо тоді організація застоюється, стає бездіяльною і нецікавою.

Наші організації мусять свідомо і реалістично полагодити справу української мови. Ми маємо багато молодих, які дуже слабо володіють, або взагалі не володіють українською мовою. Чи ми в своїх організаціях маємо місце для тієї "повертаючої Джеррі"? Чи ми їх приймаємо щирим серцем і помагаємо увійти в наше організоване життя? Наші організації мусять створити для них можливості і мати для них терпеливість. Треба толерувати і дозволити таким членкам висловлювати свої думки мовою, яка для них є найбільш доступною. Тим самим старатися допомогти їм різними способами (семінарами, курсами чи навіть виданням платівок чи тасьми для науки української мови), вивчати українську мову.

Самозрозуміло, що мова є однією з найважливіших прикмет нації, але це не значить, що хтось, хто не знає тієї мови, не може відчувати близького зв'язку з народом. Ми мусимо подбати, щоб такі особи відчували, що вони є вартісними для організації і для народу.

Українські жіночі організації мусять знайти дороги і можливості включитися в політичне життя держави, в якій вони перебувають. В цьому випадку наші організації повинні знайти практичний підхід та знайти способи, щоб піддержувати і включатися в громадську чи політичну акцію, яка завершиться успіхом при чому не зв'язуватися з крайніми політичними ідеями.

Минув уже той час, коли ми обмежувалися виключно до нашого еміграційного, політичного

Панель "Молоде жіноцтво і жіноча організація". Промовляє Надія Куца. Сидять: голова Олександра Селепина і панелістки Ольга Ставнича, Дарія Цибульська, Лариса Лозинська-Киї.

Panel discussion "Young Women and Women's Organizations. Speaking Nadia Kuts. Sitting down: moderator Maria Selepyna and panel members: Olha Stawnycha, Daria Tsybulska, Larysa Lozynska-Kyi.

життя. Обов'язком організації і особливо членок є виконувати свої громадянські права, брати участь в суспільно-політичних активностях та впливати на політичну та правну думку даної країни (очевидно там, де це не противиться нашій ідеології). В той спосіб ми можемо мати далеко кращі успіхи у нашій боротьбі за людські права в Україні.

Молоді жінки є і будуть лояльні до української справи, але не забуваймо, що ми усі є громадянами різних країн, і до нас є вимога включуватися в суспільне і політичне життя тих країн.

Українські інтереси мусять бути заступлені в державних урядах, бо якщо ми про це не подбаємо, то напевно ніхто за нас цього не зробить.

Молода жінка, яку ми хочемо включити в ряди нашої організації, є більш освічена, з поширеними зацікавленнями з багато більшими потребами та вимогами.

Українські жіночі організації мусять стати доступними для неї, мусять апелювати до її жіночої самосвідомості. Їх програма мусить забезпечити можливість дальшого розвитку її особовості не тільки як жінки, але теж як члена суспільства та народу.

Сьогоднішня молода жінка є рівночасно керівником дому, мамою, дружиною як теж професіоналісткою, робітницею чи студенткою, інколи однією з них, або дуже часто заодно усіма.

Їй подобається, імпує, суспільно-громадська, понадпартійна організація, в яку вона зможе вкласти працю і з приналежності до якої вона одержить вдовolenня і сатисфакцію суспільного і життєвого зросту.

На кінець пропоную подивитися на учасниць цього, третього конгресу скільки поміж делегатками є молодих жінок і запитати чи ми подбаємо, щоб вони були краще репрезентовані на наступному конгресі, як також в управах наших організацій.

Ольга Ставнича

НА ЮВІЛЕЙНИЙ ДАР ВПЛИНУЛО ДОСІ:

ДАР

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ ЙОРКУ

ОКРУГИ І ВІДДІЛИ СУА

100 дол. — Округна Управа — Нью Йорк (із виграшу торта на Вишиваних Вечерницях)

100 дол. — 17 Відділ — Маямі

26 дол. — 103 Відділ — Гемстед, Н. Й.
Пожертву проголошено в листі "Замість квітів"

25 дол. — Округна Управа Огайо — Клівленд

Пожертву проголошено в листі "Замість квітів"

25 дол. — 95 Відділ — Байон, Н. Дж.

ПРИВАТНІ ОСОБИ:

36 дол. — Лідія Бурачинська — Філадельфія

зворот коштів подорожі на Великодню програму до Нью Йорку

25 дол. — А. Рижевська — Флоріда

25 дол. — др. Ніля Пелехович — Гайворонська — Форест Гіл, Н. Й.

10 дол. — Стеля Лепешук — Клівленд

20 дол. — пожертву проголошено в листі "Подяк"

7 дол. — Марія Левицька — Чикаго

ЗА М. ТРАВЕНЬ 1977 р. ЗЛОЖИЛИ:

ВІДДІЛИ СУА ВІД ЧЛЕНОК, ОРГАНІЗАЦІЙ, УСТАНОВ І ГРОМАДЯНСТВА:

140 дол. — 28 Відділ — Ірвінгтон, Н. Дж.

В тому — 50 дол. др. А. Ярош,
по 25 дол. — др. Софія Шебунчак,
Іван і Галя Галій,
40 дол. проголошено в листі "Замість квітів"

70 дол. — 70 Відділ — Пассейк, Н. Дж.

Пожертву проголошено в листі "Замість квітів"

40 дол. — 13 Відділ — Честер, Па.

Пожертву проголошено в листі "Замість квітів"

30 дол. — 43 Відділ — Філадельфія

В тому по 10 дол. — Оксана Сімович,
Марія Стефанишин, Марія Романець

20 дол. — 71 Відділ — Джерзі Сіті

В тому по 10 дол. — Відділ, Олена Пайкось

Разом 300 дол.

Поля Книш фінансова секретарка

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE -
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ ДЛЯ ПУБЛІЧНОГО КОРИСТУВАННЯ
СЕРЕДА, СУБОТА, НЕДІЛЯ: год. 1-5 ПО ПОЛ.
П'ЯТНИЦЯ: год. 3-7 ПО ПОЛ.

В ІНШИЙ ЧАС, ЗА ДОМОВЛЕННЯМ: ТЕЛ. (212) 228-0110

ПОДЯКА ЗА ДАРУНКИ УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЄВІ

Подаємо список осіб, які подарували речі для Українського Музею:

Білецька, Фінікс, Арізона — київський рукав до сорочки з 1900 р.;

Іванка Бучак, Шенектаді, Н. Й. — дерев'яну тарілку, коробку, касетку, чоловічу вишивану сорочку та 7 томів "Історії українського мистецтва";

Гадзінська, Лос-Анджелес, Каліф. — вишивану подушку.

В. Даран, Форест Гіллс, Н. Й. — вишивану сорочку;

Оксана Кобзар, Ратерфорд, Н. Дж. — полтавську жіночу сорочку;

Марія Козак, Воррен Міч. — дві плахти полтавські XIX ст. і обгортку;

Анна Маньовська, Ньюарк, Н. Дж. — серветку вишивану на два боки.

Христя Навроцька, Квінс Вілледж, Н.Й. — зразок народної вишивки з 1920 р.;

Ольга Пахоляк, Байон, Н. Дж. — два вишивані рушники з 1925 р., п. Стрий;

Ярослав і Слава Рубель, Байшор, Н. Й. — килим проекту Олени Кульчицької;

Юліта Савицька, Варшава, Польща — полотно власноручно виткане п. М. Залевською

Андрій Слюзоля, Річвуд, Н. Й. — тканий пояс з села Деничка, Рава Руська;

57 Відділ СУА в Ютика Н. Й. — гуцульські постолі;

Ольга Пеленська, Мюнхен — ткане полотно.

Щиро дякуємо

Марія Шуст

директор Українського Музею

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО З ПРИЧИНИ ЛІТНІХ
ВАКАЦІЙ

БУДЕ ЗАКРИТИЙ

ВІД 1-го до 12-го ЛИПНЯ ц. р.

НАШЕ ІНТЕРВ'Ю

З Д-Р САВЕЛЕЮ СТЕЧИШИН З КАНАДИ

ЕЛЯ ПРОЦЮК

Д-р Савеля Стечишин
D-r Savella Stechishin

Це вперше розмовляємо з д-р Савелею Стечишин з Саскатуну, Канада, співзасновницею і довголітньою головою Союзу Українок Канади, співзасновницею Музею, редакторкою "Довкола Дому" в "Укр. Голосі", лекторкою домашньої економіки, дослідницею українського народного мистецтва, авторкою популярної куховарської книжки "Традишинел Юкреніен Кукері" та інших книжок. За її віддану працю в Союзі Українок, Інституті ім. П. Могили, в журналістичній та загальногромадській діяльності вона отримала Шевченківську медалью від Комітету Українців Канади 1962 року; її іменем названо відділ Союзу Українок у Келовна Б. К.; провінційний КУК обрав її жінкою року, а управа міста Саскатуну вшанувала її грамотою заслуг 1975 року. Вона є почесною членкою Союзу Українок Канади і Саскачеванської Асоціації Домашньої Економіки. До найновіших відзначень належить почесний докторат канонічного права, наділений їй Колегією Св. Андрея манітобського університету 8 серпня 1976 року.

Розмовляємо листовно, бо ж Саскатун у далекій Канаді. Пані Савела відповідає, трохи свариться, що питання нудні, додає свої спостереження...

Питання: Ми дуже радіємо, шановна пані, що Ви погодилися мати з нами розмову. При тому широко вітаємо з отриманням почесного докторату. Хоч ми ознайомлені з Вашою куховарською книжкою, та ми бажали б дати нашим читачкам живіший портрет Вашої особи й Ваших переживань. Як це сталося, що Ви вибрали домашню економіку за Ваше звання і при тому знаходили час на організаційну та журналістичну працю?

С. С.: Відповідь на це питання вимагає бодай побіжного огляду характеру життя української спільноти в Канаді, бо кожна людина підлягає впливам свого оточення. Мої молоді роки проходили у вирі національного руху, що буйно розростався в Канаді від першої світової війни. Щасливим збігом обставин українським імігрантам пощастило осістися скупченою масою на фармах в кількох окремих колоніях, а це сприяло творити свій спосіб життя, до якого вони привикли в рідному краю. Переборовши важкі піонерські труднощі, вони взялися будувати свої церкви, народні доми, засновувати читальні, драматичні гуртки, а разом із тим поступово закріплювалася і зростала серед них національна свідомість. Саме в такому оточенні на фармах в околиці Кридор у Саскачевані я виростала.

П: Чи Ви народилися в Канаді?

С. С.: Ні, я приїхала до Канади з батьками, на прізвище Вавринюк, дев'ятирічною дівчинкою 1913 року з рідної Сокальщини, з села Тудорковичі. Там я й ходила до народної школи.

П: Яке було відношення до імігрантів-поселенців?

С. С.: Для англосаксонських шовіністів українські імігранти з їхньою відмінною мовою, дивними

звичаями, селянським одягом становили проблему. В багатьох випадках до них відносилися з погордою і їх дискримінували. Ще в піонерських роках пішла в рух широко закроена акція якнайскорше засимілювати імігрантів, щоб затерти за ними слід їх чужинського походження і створити нове канадське суспільство.

На щастя, українці вже тоді мали ідейних одиниць у проводі, які бачили небезпеку асиміляції. Вони будили народ, ширили кличі стати на власні ноги, закликали людей посилати дітей до вищих шкіл.

П: Чи державна школа не була засобом асиміляції?

С. С.: До великої міри так, але в житті діє закон, що кожна акція має свою реакцію. Такою реакцією послужили наші виховні Інститути, в яких перебувала українська студіююча молодь. Зокрема великим культурним осередком був Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні, заснований 1916 року на всенароднім з'їзді. Його питомці, хлопці і дівчата, вчачали до середньої і вищої школи, а поза годинами шкільної науки побирали в Інституті систематичні українські курси, брали участь у літературному кружку "Каменярі", дебатах, драмах, хоровавому співі, видавали власний журнал "Каменярі", вправлялися в красномовстві. Інститутська молодь виховувалася в патріотичному дусі на провідників. Більшість з них готувалася йти на вчительські посади в державних школах в українських колоніях і там працювати між народом.

До цього Інституту післали мене батьки 1918 року разом з моїм старшим братом, студентом університету, а рік пізніше другий брат і сестра прилучилися до нас. Того року в Інституті було поперх сотки питомців, між ними 22 дівчини, з різних частин Канади і кількох з Шамокін, США.

П: Яке враження зробило на Вас життя в Інституті?

С. С.: Враження колосальне! Для мене, молоденької учениці з фарм, відкрився новий чарівний світ, усе було цікаве й захоплююче — і українознавчі курси, і засідання Каменярів, і товариське співжиття, і величаві щорічні Всенародні З'їзди з участю кількості народу, на яких у доповідях і дискусіях обговорювано справи українського життя. А вже зокрема припав мені до душі студентський клич, що на всіх зібраннях ми гуртом унісоном вигукували: "ПУГУ! КОЗАКИ! В САСКАТУНІ БУРСАКИ! ДЛЯ НАРОДУ РОСТУТЬ СИЛИ В СЛАВНІЙ БУРСІ ПЕТРА МОГИЛИ! БУРСА-БУРСА, БУР-БУР-СУК! САСКА-САСКА-САСКАТУНІ!"

Під впливом інститутського виховання, що ним керував тодішній ректор Василь Свистун, а йому допомагала студентська Рада, що складалася з кількох старших студентів університету, в мене закріплювалося бажання працювати для народу. Якою та праця мала б бути, я й сама не була певна. Вже тоді я відчула потребу звернути увагу на українську жінку, щоб вона упевнилася в своїй вартості як самостійна повноцінна людина і зайняла належне місце в суспільному житті. Я бачила, що дівчата в Інституті не такі сміливі, як хлопці, не почувалися певними себе, не займали провідних позицій в студентській діяльності. У зв'язку з такими думками про жінку мене особливо зацікавив курс домашньої економіки, що я брала в середній школі (гай скул). Я ніколи перед тим не уявляла собі, що домашні науки можуть бути науковим предметом на академічній висоті, як і інші курси. Під впливом того курсу в мене блиснула думка, що між наукою домашньої економіки і змаганням жінки вийти поза свій поріг ширше в світ є спорідненість. Це поглибило моє зацікавлення домашньою економікою як науковим предметом.

П: Чи ці погляди вирішили Ваш вибір домашньої економіки як звання?

С. С.: Ні, це прийшло пізніше, бо в моїм житті зайшла тоді зміна. 1921 року я одружилася з новопризначеним ректором Інституту Юліаном Стечишином. Одруженою, я далі продовжувала свою освіту, закінчила середню школу, учительський курс, учительувала три роки і при тому виховувала маленького сина.

Будучи дружиною ректора, я була зобов'язана допомагати йому у вихованні дітянці Інституту, викладати на курсах українознавства, наглядати над дівчатами в роді настоятельки, провадити з ними курси вишивок, писанок, заступати ректора в часі його відсутності. Все це була добровільна праця без винагородження. Тому що я відповідала за виховання дівчат в Інституті, я бачила потребу допомогти їм набрати віри в себе і свою вартість через промови, дискусії, читання тощо, як важливий крок підготовки до провідництва в українських околицях. В тій цілі, за моєю ініціативою, зорганізовано в Інституті Товариство Могилянок 1923 року, яке відіграло велику роль в історії українського жіночого руху в Канаді. За старанням провідних могилянок заіснувало в Саскатуні 1923 року Жіноче Товариство, яке стало зразком і спонукою організувати подібні товариства в українських околицях, з чого розвинувся

масовий жіночий рух в Канаді, а це довело до формування першої в Канаді крайової жіночої організації СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ на жіночій з'їзді в Саскатуні 1926 року. Я була у проводі цього руху, очолювала Союз Українок Канади поперх дев'ять років, була першою редакторкою жіночої сторінки в "Українському Голосі". Пізніше була редакторкою відділу "ДОВКОЛА ДОМУ" впродовж 25 років. Почувалася дуже вдоволеною, що Союз У. К. виріс на велику силу. При тій всій громадській праці я ще й доповнювала свою освіту в університеті.

П: Як Ви погодили Ваше родинне життя з такою широкою громадською працею і студіями?

С. С.: Як знаєте, в тих давніх часах не було прийнятим, щоб одружена жінка вчашала до школи, тому дехто дивився на мене критично. Але я була дуже щаслива, що мала доброго і розумного чоловіка. Він радів, що в мене було бажання продовжувати освіту і заохочував мене та помагав, зокрема, бувало, допомагав і в праці Союзу Українок, якщо заходила потреба. 1929 року він покинув працю в Інституті, записався на студії прав в Саскачеванському університеті, ми перейшли на приватне мешкання і всі троє, включаючи малого сина, ходили до школи. На ті часи це справді небувало. Тому я вважаю, що я була "визволена" ще в тих давніх роках, коли не було модним говорити про визволення жінки.

1926 року я записалася на курс гуманістики на університеті, а в додатку ще й побирала повний курс домашньої економіки, що мене особливо цікавила, і закінчила студії 1930 року, отримавши ступінь В. А. В тих роках українські дівчата тільки починали цікавитися університетською освітою, і я була перша українка-абсолювентка того університету і перша українка в Канаді з освітою в домашній економіці. Після градуації університет дав мені працю лекторки домашньої економіки на провінцію в так званім "Екстеншен Департаменті". На ті часи така посада для українки вважалася надзвичайною, бо асиміляційна акція та упередження до людей чужинського походження діяли повною силою.

П: Чи можете сказати дещо про цю працю?

С. С.: При університеті діяв окремий департамент, який провадив безплатні курси на провінції в ділянці рільництва і домашніх наук, а періодично такі курси відбувалися в університеті для людей з провінції. Тому, що я українка і розуміла потреби українського життя, мені припоручено відвідувати переважно українські околиці і там організувати для жіноцтва одноденні або дводенні курси, до яких входили лекції і демонстрації про відживу, харчування, товарознавство, консервування продуктів, устаткування помешкань, добір меблів, вишивання, плетіння тощо. В українських околицях я все включала до курсу практичну лекцію про українські вишивки і мережки — техніка, кольори, примінення до сучасних потреб. Я возила з собою збірку вишивок. Відвідуючи Західню Україну 1928 року з моїм чоловіком, я закупила багато зразкових вишивок в Українським Народнім Мистецтві у Львові, що мені Ірина Павликовська допомогла вибрати. Пізніше рік за роком я доповнювала збірку новими зразками.

Саме на цих вишивках курсанти взорувалися з добрими наслідками, бо, крім хрестикового вишиття, спопуляризувалася техніка низинки, яворівки і заволокання, а до того відчищено вишивку від небажаних чужих впливів, що її спотворювали. Я мала вільну руку влаштовувати курси там де я вважала відповідним, отож я все вибирала місцевості, де вже існували відділи Союзу Українок Канади, якого я тоді була крайовою головою. При нагоді курсів я підтримувала організаційну працю на місцях. Коли наша родина збільшилася ще двома дітьми, я працювала тільки сезонно до кінця другої світової війни, а вдома мені допомагала домашня помічниця. Після війни я 25 років була редакторкою "Довкола Дому" в "Українському Голосі" і приготувляла куховарську книжку.

П: Нам було б цікаво знати, що спонукало Вас опрацювати куховарську книжку.

С. С.: Думку про цю книжку висунула Ольга Войценко з Видавництва Тризуб, що видає "Український Голос", до якого під час і після другої світової війни вдавалися мішані подружжя, особливо наші вояки, одружені з неукраїнками, за англійськими приписами наших страв. Ольга Войценко була тоді головою Союзу Українок Канади, а я редакторкою "Довкола Дому", в якому я постійно поміщувала приписи. Вона звернулася до мене зібрати й приготувати їх в англійській мові до видання. Мені страшно було брати на себе такий великий труд, і я відмовилася. Тоді вона піддала гадку приготувати приписи збірними силами як організаційний проєкт, а саме запросити до співпраці одну або дві фахові сили, а за готовими випробуваними приписами звернутися до Відділів. Мені виглядало, що такий плян можливий до здійснення, і я згодилася взяти на себе відповідальність за цілий проєкт. Отже запросила до співпраці Йоганну Михайленко і Лесю Івасюк, а Централя подала до відділів звернення за приписами.

З цих великих плянів вийшла повна невдача на самім початку. Обидві пані мали перешкоди і не могли пристати до праці, а від відділів було так мало приписів, що не було з чого вибирати, бо більшість з них складалася з сучасних канадських приписів, які не відповідали потребам запланованої книжки. Я була просто в розпучі, бо вже почала призбирувати приписи і робити опити серед пань з нової імміграції про характер харчування в тих частинах України,

звідки вони походять. З того всього я взялася сама до праці без допомоги.

П: З якими труднощами ви зустрічалися в процесі праці?

С. С.: Найбільше мороки завдала мені переміна європейської ваги на канадську міру на горнятка, ложки та на вагу фунтами й унціями. Деякі приписи я вибирала з галицьких куховарських книжок та з річників "Жіночої Долі" і "Нової Хати", а такі приписи треба було по кілька разів випробувувати. Я так само зверталася з приписами до пань, що мали славу добрих господинь. У випробуванні приписів допомагали мені пані що я на них могла полагати.

П: Як довго Ви працювали над виготовленням рукопису?

С. С.: Поверх шість років. Книжка вийшла 1957 року, а тепер у продажу восьме видання. Ця книжка здобула велику популярність тому, що, крім збірки приписів, вона дає інформації з української культури, народніх звичаїв, обрядів, вірувань, фольклору тощо. Ніяка українська книжка на мала стільки прихильних рецензій і відгуків в англійській пресі в Канаді, як "Традишенел Юкреніен Кукері".

При тому скажу, що приготувляти куховарську книжку це не така легка справа, як може здаватися. Приписи мусять бути точні. Бувало так, що я не могла спати, бо привиджувалися мені приписи, ложки, горнятка. Часом я зривалася вночі записати, що ось у тому або іншому приписі забагато рідини, є якась інша неточність. Нервова втома мене обезсилювала. Але я якось все це пережила і радію, що книжка вийшла успішною.

Інтерв'ю добігає до кінця. Мені ще цікаво чи можна наші українські приписи перемінити на малокальорійні? Пані Савела всміхається й каже: "Ви питаєте, як можна ласувати українськими кулінарними спеціальностями і не прибувати на вазі. Ой не вдасться, не вдасться... Треба притримуватися строгої контролі... Я таксамо мушу вважати на кальорійність, бо живу сама (я вдова), діти розійшлися по світі і часом з нудьги переходжу міру, ласую..."

Відкладаю листа.

"Усього Вам найкращого з проблесками молодої весни", пише на кінець пані Савела Збираю усі картки. Кладу в коверт, несу до редакції "Нашого Життя"...

Стипендія на педагогічний курс УВУ

ТОВАРИСТВО "РІДНА ШКОЛА" НЬЮАРК-ІРВІНГТОН оголошує стипендію на педагогічний курс при Українському Вільному Університеті в Мюнхені, Німеччина, враз із коштами перелету. Курс заплановано від 18 липня до 12 серпня 1977.

Стипендія призначена для бажаючих вчити в нашій школі Українознавства

Зголошення з життєписом слати на адресу:

RIDNA SHKOLA
1015 Sanford Ave., Irvington, N.J. 07111

ПОДЯКА

Складаю щирю подяку родині, приятелям, Хвальній Управі, і паням союзнякам 59 Відділу СУА за відвідини дружини в шпиталі та прислані листи, побажання скорого видужання, за книжки і цвіти. Спеціально сердечно дякуємо Вп. п. докторові А. Лемішці за віддану лікарську опіку, так у своєму бюрі, як і у шпиталі. З вдячності складаю на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя" 10.00 дол.

Ольга і Антін Траски

КОНФЕРЕНЦІЯ ГОЛІВ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Учасниці Конференції Голів ОУ відвідали Український Музей. Зліва сидять Евфрозинія Мартинець, Наталія Даниленко, Рома Дигдало, Іванна Мартинець Ірина Комар. Стоять: Любослава Шандра, Марія Юзефович, Марія Томоруг, Ольга Ставнича, Іванна Рожанковська, Ірина Кіндрачук, Марія Савчак, Олександра Різник, Любов Волинець

В днях 14-го і 15-го травня ц. р. відбулася в домівці Централі СУА Конференція Голів ОУ, в якій взяла участь голови усіх 9-ох ОУ: Рома Дигдало (Дітройт), Наталія Даниленко (Філядельфія), Леся Кіршак (Нью-Йорк), Іванна Мартинець (Північний Нью-Йорк), Ольга Гнатейко (Нью Джерзі), Марія Юзефович (Чикаго), Лідія Фіцалович (Нова Англія), Марія Фаріон (Огайо), Дося Кушнір (Південний Нью-Йорк);

Конференцію відкрила молитвою та проводила нарадами голова І. Рожанковська, яка у своєму слові з'ясувала завдання, намічені Екзекутивою на перед-конвенційний рік.

У програму Конференції входили організаційні справи, які зреферувала І. Кіндрачук у доповіді "Нові методи і пляни приєднання членства на 1977/78 р."

Членки 64 і 72 Відділів СУА у дружній і милій співпраці приготували вечерю для учасниць Конференції Голів Округних Рад. Редактор НЖ просив подати до нашого журналу склад добірного меню і приписи на знамениті страви.

членки Екзекутиви: голова — Іванна Рожанковська, заступниці голови — Леся Різник, Любослава Шандра, Христя Навроцька, Оля Ставнича; секретарки — Марія Савчак, Евфрозина Мартинець і Поля Книш — (фінансова), касирка — Ірина Комар, редактор "Нашого Життя" — Уляна Любович, як теж організаційна референтка Головної Управи — Ірина Кіндрачук. В неділю була присутня Ольга Муссаковська — голова Контрольної Комісії.

П. Книш у "Зіставленні оборотів та господарки Відділів у 1976 р." підкреслила важливість розуміння фінансів, які є базою організації. Х. Навроцька, підсумовуючи наради Округних З'їздів, звернула увагу на щораз краще їх переведення та на винесені ними ухвали, які у більшості унапрямяють працю Округ та Відділів. Дальше подала звіт Комісії Відзначень Відділів, яка вона очолювала (подано окремо).

М. Томоруг — голова Конвенційного Комітету подала присутнім до відома плани зв'язані з 18-ою Конвенцією, яка відбудеться при кінці травня 1978 р.

М. Савчак виготовила вичерпний звіт праці Українського Музею від його відкриття 3-го жовтня 1976 до кінця квітня 1977 р. Звіт викликав велике зацікавлення, ряд запитів та широку дискусію.

В суботу під час святочної вечері культурно-освітня референтка СУА Любов Волинець дала ілюстровану прозорками доповідь про обрядове печиво. В неділю по Богослуженні Номінаційна Комісія відбула свої підготовчі наради, а в тому часі Екзекутива СУА зустрілася з працівниками Українського Музею.

Після відчитання та прийняття ухвал, які винесено для скріплення та поживлення праці організації, закінчено Конференцію молитвою.

Голова побажала щасливого повороту додому та сил до дальшої праці. Господарями були 1, 4, 35, 64, 72, 83, 104 і 105 Відділи нью-йоркської Округи. Вони доложили багато старань, щоб приготувати прохарчування та створити домашню атмосферу.

УХВАЛИ ПРИЙНЯТІ НА КОНФЕРЕНЦІЇ ГОЛІВ ОКРУЖНИХ УПРАВ

в днях 14 і 15 травня 1977 р.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ

1. Голови Округних Управ підкреслюють дальше конечність охоплення незорганізованого жіноцтва в рядах СУА.

2. Поживити акцію приєднання вільних членок у віддалених місцевостях при допомозі членок СУА.

3. Організуючи світлички, приєднувати в члени матерів, не-членок.

4. Кожна Округа доложить усіх старань, щоби до Конвенції створити хоч один новий Відділ, або доповнити новими членками існуючі Відділи.

5. Голови Округ є зобов'язані перевірювати звіти Відділів, головно фінансові і організаційні для точного обліку членства.

6. Присвятити більше уваги головам Відділів, організуючи семінари чи конференції для виміни думок та нових ідей, пов'язуючи проблеми Відділу з цілістю організації, та для поглиблення засягу праці СУА між членством.

7. Голови Округ дальше підтверджують конечність особистого зв'язку з Екзекутивою не тільки в часі Округних З'їздів, але й при інших нагодах.

СПРАВИ МУЗЕЮ

8. Голови Округних Управ з признанням піддержують працю Екзекутиви для Музею. Зобов'язуються поінформувати Відділи про Музей та заохочувати їх та громадянство стати членами Музею.

ВІДЗНАЧЕННЯ ВІДДІЛІВ СУА ЗА ПРАЦЮ в 1976 р.

Комісія відзначень в складі: Х. Навроцька, П. Книш, І. Кіндрачук і М. Савчак з приємністю стверджує, що минуло-річні відзначення причинилися до стимулювання праці в Відділах. Точніше звітування є доказом більшого зрозуміння упорядкованої праці. У приєднанні нових членок тільки деякі Відділи доложили старань. Збільшилася теж передплата "Нашого Життя". У фінансовій ділянці Відділи виказали більше зрозуміння.

Точно звітувало 65 Відділів (до 4 лютого 77). В минулому році — 38.

У висліді точкування:

I-ше місце одержали 41-ий, 64-ий і 74-ий Відділ, які відповіли усім 5 вимогам тобто: 1) Точне і правильне звітування. 2) Приєднання нових членок. 3) Процентно найвище передплатування "Нашого Життя". 4) Жертвенність на Український Музей і на Запасний Фонд "Нашого Життя" відповідно до оборотів Відділів. 5) Стівідсоткове викуплення цеглин на розбудову Музею.

II-ге місце одержали ці Відділи, які відповідали чотирьом вимогам, а саме Відділи: 1, 4, 71, 82, 89, 91.

III-тє місце одержали такі Відділи: 5, 33, 46, 47, відповівши трьом вимогам.

Христя Навроцька

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК

64 Відділ СУА збагатився новими членками, а саме:

Евгенія Корчинська, Анна Коваль, Марія Тимочко, Діана Керницька, Ія Мацюк-Грицай, Ніна Плясецька, Софія Стецура, Лідія Крушельницька

Виховна референтура 64 Відділу СУА повідомляє, що "Виставка Молодих Талантів" відбудеться в жовтні ц. р. Референтура просить матерів подбати, щоби їхні діти підготували для цієї виставки свої праці з малярства, кераміки, скульптури тощо. Такі виставки незвичайно корисні для плекання мистецьких здібностей у молоді.

ВІТАЄМО БАБУНЮ В 12-ий РАЗ

Ділимося з членками радісною новиною, що членка 74-го Відділу пані Іванка Смолинська стала цієї весни бабунею вже 12-ий раз. У неї 8 внучок і 4 внуки. Її четверо дітей, три доні і син, сьогодні мають власні українські родини. Усі три доні є членками Союзу Українок Америки, усі внуки шкільного віку є школярами українознавчих шкіл. Усі родини активні в українській католицькій церкві.

Щаслива бабуня не тільки допомагає дітям виховати внуків, також має час співати у церковному хорі і багато вишиває.

Членки 74-го Відділу широк радіють її щастям, висловлюють вітання та бажають надалі Божого благословення на многи літа!

Залучений чек на 20 дол. призначений на Запасний фонд журналу.

Олена Турупа
голова 74-го Відділу СУА

Рухливий, успішний, великодній сезон, який перейшов усі наші сподівання уже за нами. В оцій короткій статтейці, гейби розмові, хочу поділитися з членками наших Відділів моім досвідом, враженнями від зустрічей з чужинецьким покупцем, едукованим покупцем, "високої класи", з виробленим смаком і знанням світового народнього мистецтва, і зовсім — подеколи — неознайомленим з українською писанкою, вишивкою, різьбою і керамічними виробами. Скільки їх, отих покупців, відвідувачів, перейшло через крамничку, — подавалося в давніших звідомленнях. Та тут не кількість, а якість покупців грала провідну роллю. Редактори й видавці газет і журналів, телевізійні оператори, професійні фотографи, викладачі мистецтва, колекціонери, групи педагогів, шкільні діти, молодь, згуртована в організаціях, і поодинокі особи з мистецького й інтелектуального світу. Що їх найбільше цікавило, що притягало очі? — Писанка й вишивка. Довелося декому пояснювати техніку писання, символіку, звичай обміну писанками на Великдень. Цікаво підкреслили, що найкращі і найдорожчі писанки продавалися найшвидше. Ніхто не квестіонував цін, ніхто не нарікав, що дорого. Писанки в музейній крамничці були виставлені чи в кошичку, чи в мисці, чи на вишивці. Тектурових комерційних коробок, що в них продаються яйця, в наших габльотках не було.

Одній пані трапився нещасливий випадок: писанка вислизнула з її з рук і розбилася. Схвильована пані хлипала, плакала, мов маленька дитина і цілувала лупшинки, немов святу річ та й хотіла платити за шкоду. Річ ясна, — крамничка взяла шкоду на себе.

Другим привабливим чаром була вишивка, виготовлена руками наших членок. Приємно було дивитися, як вчительки ручних робіт не українки чи

голови жіночих клубів, приглядалися до дрібненьких хрестиків, оглядали низинку з обох боків, подивлялися прецизність і смак української жінки-вишивальниці. Всі оті дрібненькі стіби, що їх ви мережите вечорами після відбутої праці, це не тільки фонди для Музею — це в першій мірі, пропаганда нашого мистецтва, "мова без слів", це "стежка в чужі світи," — так часто для нас закриті. Зайвим буде пригадати, що тільки добра стилева і гарно виконана вишивка — (різних розмірів і приміненень) робить корисну роботу. Одна пані закупила в крамничці 14 подушечок на голки. "Beautiful embroidery" вона сказала і понесла "свій скарб" у торбинці із написом: Ukrainian Museum.

Часто покупці питали, чи будуть в різдвяному часі українські прикраси на ялинку. Про це ми думаємо завчасу, робимо пляни і теж апелюємо до Вас, до Ваших дочок мисткинь, що студіюють тепер мистецтво, допомогти крамничці придбати такі прикраси: керамічні і дерев'яні півники і котики, вишиті сріблом чи золотом зірочки, розмальовані кулі, всі оті вигадки — новинки, базовані на українському фольклорі, притягатимуть око глядачів, знайдуть покупця.

Крамничка при Музеї СУА весь час виглядає пошти, чекає на Ваші дарунки.

Побуваючи гостем в Нью-Йорку, чи в зорганізованій Відділом прогульці, просимо, заходьте до нас! Коли ж у габльотці вашого дару немає, значить він проданий, пішов між люди, виконав своє завдання.

За всі дарунки (вишивка, писанка, кераміка, дереворізьба), зложені нашими Відділами, крамничка сердечно дякує. Вони, ті дарунки, необхідні для піддержки Великого Діла.

83 КОНВЕНЦІЯ ФЕДЕРАЦІЇ ЖІНОЧИХ КЛУБІВ СТ. НЬЮ-ДЖЕРЗІ

Про 83 Конвенцію Федерації Жіночих Клубів стейту Нью-Джерзі, що відбулася 11, 12, 13 травня ц. р. в Атлантік Ситі, представниці Окружної Управи СУА в Нью-Джерзі хочуть поділитися враженнями, не тому що уважають свою працю дуже важливою чи успішною; просто тому, щоби подати до відома кілька спостережень і фактів.

Федерація в Н. Дж. начислює 39 тисяч членів, на Конвенції було присутніх 1200 делегатів.

Конвенцію можна схарактеризувати так: технічно добре підготована, головні промовці цікаві. Семінарі для обговорення поодиноких проблем (прм. членство, преса, плян праці, річні книги), ведені фахово, багато запитів і порад. Конвенції притаманна певна помпа, як церемоніял представлен-

ня проводу, відзначення членів, зустріч членів із проводом. Кожний день починається молитвою і салютом американському прапарові.

Прислухуючися звітам проводу, референтів і поодиноких клубів, приходить порівняння із діяльністю нашої організації СУА. Діяльність клубів, клітин Федерації, відноситься до щоденного життя найближчого оточення: поміч потребуємим, хворим, стипендії, місцева бібліотека, опіка над історичними пам'ятками. Кожна членка, що причинилася працею чи грішми до успіху, може наочно бачити цей успіх. А наша програма скерована на задержання ідентичности, поміч нескореним, поміч у вихованні дитини, поміч українській молодій людині здобути освіту; діяльність спрямована в будучину, скріплена вірою в неї, не

показує безпосереднього ефекту. Така праця вимагає більше посвяти, людей.

Думка, що ми стоїмо самі, за нами не стоїть держава, зроджує охоту змагатися за наше право. Тож коли Президентка Генеральної Федерації, пані Вагнер, у своїй дуже гарно виголошеній промові, згадала про зустріч з советським космонавтом, пані Терешковою, та сказала, що "Росія" теж турбується за своїх громадян, ми зараз же уклали плян і написали їй листа з відповідними матеріалами, вияснюючи різницю між "Росією" і СССР, та про "підкування" людиною.

Для успішности нашої діяльности в обороні борців в Україні, нам потріб-

Докінчення на стор. 19.

Перипетії громадської діячки

— Чи справді маю бути в суботу в Торонто? Я ж у неділю рано мушу бути на Окружному З'їзді в Ютиці. Як я дам собі раду? — питаю в голови.

— У Торонто дуже важливе засідання номінаційної комісії СФУЖО, ми мусимо бути заступлені. Треба розвідати, яке літакове положення, — каже голова.

"Сіла" я на телефон та розвідала про всі лети. В порядку. Відлітаю у п'ятницю перед полуднем.

Встаю вранці, а тут сніг. Треба змінити весь приготований одяг, бо вчора було так гарно і тепло. Беру хутро, чоботи та іншу торбинку. Летимо спокійно, аж уже перед Торонто стюардеса заповідає: "Усі канадські громадяни мають заповнити декларацію". У цю хвилину приходить мені думка: чи переклала я мій лашпорт до другої торбинки? Дивлюсь і гарячо стало: немає! Що буде?

Біжу до стюардеси, а вона спокійно: "Я не можу вам допомогти". Здавалось мені, що в Нью-Йорку ввійшов до літака п. В., член контрольної комісії СКВУ, який теж має засідання. Розглядаюсь. Справді є. Підходжу, прошу, щоб вийшов зі мною, бо може треба буде мені свідка. Крім літакових квитків, немає в мене нічого з моїм прізвищем. Виходимо, переходимо через першу контролю, дістаємо рожеві картки, але моя має ще синю дочіпку; це означає, що щось не в порядку. Пан В. вірно йде зі мною.

Перший урядовець іміграційного бюро починає списувати: хто я, звідкіля, куди прямую, пощо, кого знаю і т. д. Пан В. чемно втручає: — Я знаю цю пані дуже добре.

— Але ми Вас не знаємо, — відповідає урядовець. Все списує і каже — — "А зараз це йде до мого шефа."

О Боже! Що буде, як не пустять?

Пан В. виявляє охоту дзвонити до сенатора Юзика. Але тут надходить "шеф". Молода людина з гарною модною зачіскою, дуже приємного вигляду. Іду за "шефом" довгими лабіринтами пустих кімнат і заходимо до одної. Шеф замикає двері, йде за бюрко, поважно витягає Біблію і каже мені присягати, що буду говорити правду. Присягаю. Кажу правду — він все списує.

— Переклала речі до другої торбинки.

Якщо він одружений, певно розуміє. Маю засідання СФУЖО, а цей пан зі мною СКВУ. Пояснюю, що це таке. Маю в Торонто тету, вона може заручити. Він усе пише і питає, чи я вже коли була в Канаді? Відповідаю, що багато разів у справах СФУЖО, СКВУ, Пласту.

— То у вас у США теж є Пласт? — питає.

— Так, очевидно.

— Яка ваша позиція у Пласті?

— Голова Виховного Сектора — відповідаю.

— Для дівчат?

— Ні, — кажу — для дівчат і хлопців.

Ще кажу, що в мене багато знайомих в Торонто. А тоді чую питання:

— Що я маю з Вами зробити? Чи відіслати Вас додому, чи підпишете кавцію?

— Очевидно, що підпишу. Мені дорогу оплачує установа, репрезентую США і що мені сказали б, якби не була я на важливому засіданні?

Підписую, дякую з цілого серця і шеф відпроваджує мене з лабіринту кімнат. Дякую ще раз і прощаюся, та ось чую "До побачення" українською мовою. Я остовпіла, а шеф зник. Дивлюсь на підпис: українське прізвище. Це українець!

Відбула засідання. Вертаюся до США. Являюся на летовищі півтора години перед відлетом літака, бо мушу зголоситися до іміграційного бюро. Приходжу — а там індійці, вьетнамці, негри, а я одинока біла та й ще порядно вдягнена. Даю письмо урядникові і починається чекання. Час біжить. Хвилююся. Підходжу до урядника і кажу, що мій літак відлітає за 45 хвилин.

— Добре складається. Ми маємо сьогодні мало людей до праці, бо субота. Вас і одного депортованого негра з Філадельфії відпровадить один офіцер.

З'являється офіцер безпеки, на щастя в цивільному вбранні, але з великим написом його функції. Провадить нас до літака. Незвичайно чемний, йде зі мною і розмовляє, щоб я погано себе не почувала, а негр напереді. Черга пасажирів безконечна, але ми "упривілейовані", ідемо поза чергою з нашим "ангелом-сторожом". Переходжу контролю. Кажу, що я громадянка США і все в порядку. Дістаю свій квиток, але "ангел-сторож" мусить нас всадити на літак. Негр сердитий, бо його документи має стюардеса і може їх йому дати аж у повітрі.

Скоро ми в Боффало, пересідаю на менший літак до Олбані. На летовищі очікують мене голова Округи з чоловіком. Оповідаю мою пригоду.

В неділю ранком приїжджають двома автами пані, всідаємо і їдемо до Ютики на З'їзд Округи Південного Н. Й.

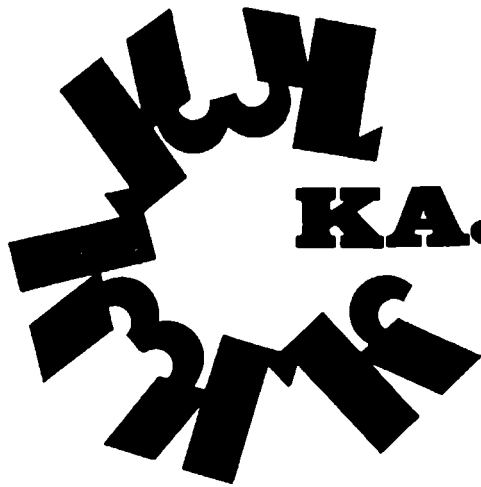
Чудова погода. Сонце світить. Подорож скоро проходить на розмові, очевидно, на теми США.

З'їзд відбувається дуже складно, але пані починають поспішати, бо в радіо заповідають сніг, а дорога далека.

Мій літак відлітає о 7 ввечері. Маю час. Ідемо з д-ром Савицькою до Ксені Антипів. Приїжджає чоловік д-ра Савицької, вечеряємо і відвозять мене на "міні" - летовище в Ютиці. Сніг йде безперервно. Савицькі чекають для певности, чи буде літак. Надворі щораз гірше мете снігом. Заповідають, що літак вже є. Прощаюся, виходжу з кількома відважними пасажирами надвір. Заметіль, літачок малий, ледве його видно. Сідаємо, підносимося вгору, але лет напрочуд дуже спокійний. З Божою допомогою ми приземлюємося в Нью-Йорку.

Мій чоловік нетерпливо чекає, схвильований, бо погода дуже погана. Виходимо, я оповідаю мої пригоди, а чоловік на додаток не може знайти авта на площі. Врешті знайшов, їдемо додому. Усі перипетії поза мною аж до наступного разу!

Х. Н.

КАЛЕЙДОСКОП ЖІНОЧОГО ЖИТТЯ

ОПРАЦЮВАЛА СВІТЛЯНА ЛУЦЬКА-АНДРУШКІВ

УКРАЇНА

• У лютому 1977 у Винниках під Львовом, померла на 85-ому році життя співачка **Олександра Парахоняк** (артистичний псевдонім О. Любич). Народилася в Станиславові. Музичну освіту здобула у Львові. У 1912 р. Музичний інститут ім. М. Лисенка нагородив її стипендією і вона виїхала на дальші студії до Варшавської консерваторії, де студіювала вокальне мистецтво у проф. О. Мишуги. Своім лірично-драматичним сопраном досягає позицію примадонни львівської опери, де виступала до 1925 р. Опісля концертує в Польщі, Чехословаччині, Німеччині. Відтворила 40 партій в операх і понад 20 в оперетах. Часто брала участь як солістка хорів "Бояна" "Бандуриста" та ін. Дохід з своїх виступів не раз призначала на народні цілі.

• У місті Путилі, районному центрі Чернівецької області, напроти місцевого родильного будинку поставлена велика декоративна лампа у формі тюльпана. Коли на світ народжується дитина, лампа засвічується. Цього року "тюльпан" засвічувався уже понад 70 разів. Біля нього завжди пересиджує багато людей, зокрема батьків, які з нетерпінням очікують коли "тюльпан" знову запалає.

• У журналі "Народна творчість та етнографія" ч. 6, 1976 р, який виходить у Києві, появилася стаття М. В. Костишина, викладача Чернівецької культосвітньої школи, п. н. "Особливості традиційного жіночого одягу Буковинського Поділля". Стаття охоплює територію Прут-Дністровського рівнинного межиріччя та описує головні елементи жіночого одягу — сорочки, горбатки, верхнього та головного убору. Це одинокий журнал з української етнографії в Україні. Виходить накладом 10, 150.

• **Альбіна Дерюгіна**, заслужений тренер УРСР, тренер збірної СРСР з художньої гімнастики недавно удостоєна Почесної Грамоти Президії Верховної Ради УРСР. Вона підготувала 35 майстрів спорту та понад 300 кандидатів у майстри. Вона мати і тренер чемпіонки СРСР, володарки кубка СРСР художньої гімнастики, переможниці різних міжнародних змагань Ірини Дерюгіни. Її вихованки це гімнастки Жанна Васюра, Олена Євдокимова, Зоя Розенко — чемпіонки Європи. Художня гімнастика це вид спорту, що межує з мистецтвом.

• З України привезено до столиці Норвегії, Осло, подарунок, який пригадує про багатовікові зв'язки між цими країнами. Це портретне відображення Єлисавети, дочки Князя Ярослава Мудрого, відтиск з фрески, що знаходиться в Софійському соборі в Києві. **Єлисавета Ярославна** була жінкою норвезького короля Геральда III Суворого, останнього з роду вікінгів, який у 1049 заснував Осло. Портрет зберігається в одній з залей міської ратуші серед інших пам'яткових речей — дарунків різних держав.

ПОЛЬЩА

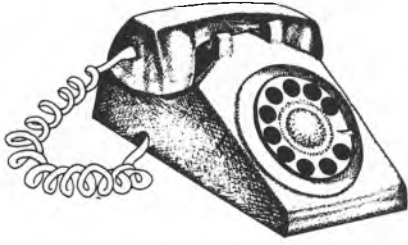
• 13. III. 1977 в Щеціні відбувся вечір українського декоративного мистецтва. З доповіддю про історію й розвиток української вишивки виступила **Христина Віюра**. Вона знавець і популяризатор українського вишивального мистецтва у Польщі. Доповідь була ілюстрована прерізними зразками вишивок. Вечір відбувся з нагоди 20-річного існування Українського Суспільно-Культурного товариства.

США

• Чикаго. 7 травня 1977 відбулася доповідь **д-р Глорії Єдинак**, професора антропології Бостонського університету, на тему "Початки та мандрівка слов'ян: антропологічні дослідження та розкопки в Югославії." Д-р Єдинак, українка другого покоління здобула докторат з антропології в Гарвардському університеті. Вона брала участь у наукових експедиціях в Англії, Франції, Югославії, досліджувала музейні збірки неолітної культури в Києві та є автором бібліографії українських радянських публікацій з біологічної антропології. Співпрацює з Українським Науковим Інститутом в Гарварді. Доповідь була ілюстрована прозірками.

АФРИКА

• Уряд мусульманської Танзанії опублікував законопроект, який дозволяє кожному чоловікові мати двох дружин, замість дозволених Кораном чотирьох. З цього приводу жінки Танзанії вийшли на демонстрацію, домагаючись, щоб на одного чоловіка припадало тільки по одній дружині.

Тільки між нами і телефоном ...

Чи жінки-матері мають працювати?

Вже в попередньому числі "Н.Ж." мусіла я поділитися з вами коментарями про нововідкриту знов тему: чи жінки-матері мають працювати і т.п. Очевидно, що ця тема є невичерпана й кожна особа мусить її розсудливо розв'язати залежно від своїх бажань, здібностей, обов'язків і наставлення всіх членів родини. Згадувана дискусія, про яку я розповідала, була немов продовжена в домі моїх сусідів, коли до них приїхали гості, і куди й мене запросили.

Мати сусідки, п. Марія, твердила, що тільки жінка може добре виховати дітей, і що так завжди було в нашій народі, який саме через це задержався фізично й морально здоровим. Пан Б., з генерації співбесідниці, твердив троха інакше:

— Шановна пані, прошу взяти до уваги психологічний вплив на молодого хлопця, який виростає головню під опікою матері. Та від 11-го до 12-го року хлопець повинен бути виховуваний батьком! Отже чим менше мати ним займається, тим більше це дасть змогу хлопцеві звертатися до батька й тим краще й здоровіше це буде для майбутнього, зрілого чоловіка!

— Пане Б! Ви говорите немов матері мають негативний вплив на хлопців? Немов через минулі роки матері пошкодили українським синам?

— Не кажу, що були шкідливими, але кажу, що вони забагато домінували над вихованням дітей, головню синів. Коли в роді нема вже батька, тоді це інакша ситуація, й тоді син часто скоріше мужніє. Та коли є батько, але тільки мати займається сином (а батько тоді або втікає до господарки, або на суспільну працю) — то сини виростають психологічно дещо непевні себе, нерішучі, неенергійні і т.п.

— Дорогий пане Б., і можете це доказати, цю "шкоду", зроблену матерями?

— Я б радше хотів звернути увагу на історичні факти. За княжих часів на Русі кожний молодий княженко (чи бояренко) мав вихователя воїна, званого "кормильцем". Молоді хлопці виростили на мужів, вміли панувати і здобувати. За козацьких часів також молодий хлопець ішов з батьком на Січ і там виховувався. Та й козаки вміли обороняти своє, вміли мати державу!

— А немов княгині чи козачки не спричинились до світлих моментів княжих та козацьких діб, пане Б.?

— Так, це одне одного не заперечує. Та коли за останніх 100 років сини були виховувані матерями, а батьки йшли на працю, якось не дуже успішно в нас виходило. В тих частинах України, де традиційно батько домінував — була виявлена більша однозгідність в політичній свідії під час важливих моментів. В інших частинах України, де часто жінки були немов Одарки з "Запорожця за Дунаєм", часом менше було виявів координації в політичній дії під час визвольних змагань.

Хто зна, чи тут не було саме психологічного впливу замалої уваги батьків і завеликої матерів!

— Пане Б, я думаю, що тепер навіть в Америці вже минає мода спихати всі недоліки суспільства на погане виховання матерями! Пора вже зробити переоцінку і з точки психології!

— Добре, шановна пані, може б ми в цім випадку звернулися до професійного психолога, спеціаліста цієї галузі?

І, може, справді нам попросити цю дискусію полагодити опінією знавців?

Спробуємо!

Любов Калинович

ПОДЯКА ЗА ДАРУНКИ ДЛЯ МУЗЕЙНОЇ КРАМНИЧКИ

Дякуємо Відділам і приватним особам, які жертвували предмети до крамнички у місяці травні:

Відділ: 17, 33, 49, 59, 81, 82 і 95.

Тетяна Душенко, Боффало, Н.Й.

Іванка Бучак, Шенектаді, Н.Й.

Домна Свідерська, Делянсон, Н.Й.

широ дякуємо
Олександра Різник
заступниця голови СУА

УСМІХНИСЯ

Першоклясник Миросик прибіг схвильований зі школи і запитав свою маму:

— Мамо, чи то правда, що я був у тебе в бондю (животі)?

Мати трохи стривожена:

— Правда...

І я тебе штурхав?

— Так.

— То я тебе дуже перепрошую.

Потім Миросик подумав і знову спитав:

— Як ти довідалась, що я хлопчик?

— Пан доктор мені сказав.

Подала Н. Ч.

ПОВЕРНУВШИСЯ З ТОРОНТО

З приводу 3-го Конгресу СФУЖО наша увага була спрямована на Канаду, де конгрес відбувався. Тому то в попередньому і цьому числі знайдете статті та дописи, поезії канадських авторок та статті про канадських жінок. Тут хочемо поділитися деякими враженнями і спостереженнями з перебування в Торонто.

УЧАСТЬ ТА ВИСТУПИ ПОЛОДИХ ЖІНОК

Напередодні 3-го Конгресу СФУЖО, в середу 25 травня відбувся З'їзд Світової Ради Дошкілля, на якому, між іншим, наша співробітниця Віра Андрушків прочитала доповідь на тему "Аналіза дитячої літератури і напрямні на майбутнє". Ми, правда, вже чули подібну її доповідь на вечорі, який влаштувало "Наше Життя" в Нью-Йорку, але хочемо ще раз зупинитися на цій цікавій темі. Віра Андрушків поєднує у своїй особі професійну освіту і практику педагога (вчить у дитроїтській українській школі), та практику матері (дві доні). Тому то її твердження, що далеко не вся сучасна наша література для дітей відповідає потребам теперішньої української дитини, яка живе у країнах віддалених від рідної землі, оперте на досвіді і знанні. Доповідь була ілюстрована негативними й позитивними прикладами, в тому теж англійської дитячої книжки. Конечність достосувати дитячу літературу до психіки дитини, пов'язання тематики з її оточенням, подавання тексту у привабливій формі без уживання надто трудних і незрозумілих (інколи навіть для дорослих), слів — це тільки дуже неповний перелік думок доповідачки. Якщо були б у залі автори і видавці (я помітила тільки Ніну Мудрик-Мриц, але це не значить, що інших не було), то вони могли б винести неодну цікаву й корисну пораду для своєї праці. Можливо, що й редакція "Нашого Життя" в дечому використає зауваження Віри Андрушків.

У програмі самого Конгресу виступали теж молоді жінки з доповідями. І так у виховній сесії, крім Ірини Лончини, виховної референтки СУА, яка говорила про п 3 є бв біів11ва вубеЗ б уу ртінської родини" Христя Мулькевич — соціолог. З її доповіді, опертій на наукових працях, у тому теж українських соціологів, хочеться підкреслити два практичні проекти: організування центрів родинного порадництва та дискусійних курсів підготовки до подружнього життя.

Друга молода доповідачка на тій же сесії — це Рома Чумак, яка після осягнення ВА в гамільтонському університеті працювала як виховниця в садочку, рівночасно спеціалізуючися як виховниця раннього дитинства.

Притягнення до нашої виховної сітки молодих жінок, які поєднують професійну підготовку із свідомістю окремих завдань українських виховниць, видається єдиним виходом із завороженого кола перестарілих метод та конечність для збереження ідентичності дитини. Існує небезпека попасти з однієї крайності у другу, тобто можливість відкинення старих метод враз із їх настановою збереження ідентичності, та прийняття модерних метод без уваги до проблем української спільноти.

У сесії культури, яку вели Оксана Бризгун-Соколик, були три доповіді: Мирослави Ласовської на тему "Проблематика нашої духової культури"; Анни Марії Баран "Проблематика нашого прикладного мистецтва" (цікаві проекти студійних з'їздів знавців, промислових шкіл, евіденції виконавців тощо). Третьою доповідачкою була знову ж з молодшого покоління Христина Юзич з Дітройту. Дала вона обширний огляд жіночої преси, окремих жіночих сторінок у часописах, характеризуючи їх, та звертаючи увагу на ділянки, якими можна б зацікавити молоде жіноцтво.

Останнього дня нарад Конгресу знову появилось при мікрофоні молоде жіноцтво в панелі молодих.

Слово Ольги Ставничої друкуємо в сьогоднішньому числі. Тема: "Якою ми хотіли б бачити українську жіночу організацію".

Надія Куца говорила про "СФУЖО в порівнянні з міжнародними організаціями". Дарія Цибульська мала доповідь на тему "Чи жінка професіоналістка повинна бути активна в жіночій організації", а Лариса Лозинська-Кий про "Клич Конгресу і молоде жіноцтво".

Нема тут можливості передати змісту тих доповідей.

Щодо виступів молодих, то їхні доповіді були короткі, без зайвої фразеології, добре упорядковані. Говорили українською мовою вільно, хоч деякі не бездоганно. Дехто, як ось Надія Куца, непересічно гарною українською мовою. Пізнати теж зразу, хто з них присвячує вивченні мови більшу увагу.

МАНІФЕСТАЦІЯ В ОБОРОНУ ЖІНОК-ПОЛІТВ'ЗНИВ

Трибуна з постатями-символами ув'язнених жінок у час маніфестації перед ратушею в Торонто.

Tribune during the manifestation in front of City Hall with symbolic representation of incarcerated Ukrainian women.

Маніфестація відбулася на площі перед торонтською ратушею 26 травня передполуднем. Метою було звернути увагу публічної opinii перед Београдською конференцією. Порівняно до подібних демонстрацій, хоча б у Нью-Йорку, було небагато транспарентів зате численна присутність представників (казали, що всіх) торонтських англомовних щоденників, радія і т. п., як теж відгуків у тій пресі наступного дня.

Добре написане слово відчитала з трибуни Стефанія Шимко. З-поміж промовців запам'ятались слова провінційного посла торонтської округи Маргарет Кемпел: "Як довго одна людина ув'язнена за свої переконання, ніхто з нас не є вільним".

КУЛЬТУРНІ ІМПРЕЗИ ТА ВИСТАВКИ ПОВ'ЯЗАНІ З КОНГРЕСОМ

Ряд виставок запланованих у зв'язку з Конгресом відбувався у різних, віддалених місцях Торонто. Завдяки Оксані Бризгун-Соколик, я оглянула більшість з них.

У середу напередодні Конгресу відвідала я виставку молодих мисткинь. Організувала її Марія Охримович в галерії "44фокус" Ірини Мороз. У виставці брало участь 12 мисткинь: Ірина Осадца, Христина Сеньків, Ляріса Лугова, Марилін Кучер — образотворче мистецтво; Віра Вітер — скульптура (металева); Ліда Кучма і Аріядна Охримович — фотографія; Христина Котович і Соня Степова — твори в текстилі. Фільми: Оріся Жмуркевич, Аріядна Охримович і Галя Кучмій; рисунковий фільм: Олена Касіяна.

Твори молодих мисткинь це сміливі спроби йти власними, новими мистецькими дорогами, заперечувати і не копіювати традиційних стилів. Що з цього залишиться як тривала мистецька цінність — покаже час. Подібно можна сказати про фільм. Я мала нагоду бачити один п. н. "Стріткар". Технічно добрий і цікавий фільм. Його дія поміж уявою, підсвідомим спогадом і дійсністю. Це фільм Галі Кучмій, студентки Йорк університету.

Як контраст у тому ж приміщенні поверх вище спонзорована групою "Наша спадщина" при ЛУКЖ виставка давніх взорів вишивок. Ця виставка, за словами О. Бризгун-Соколик, свідчить, що сучасна жінка не відкидає того, що її попередниці досягнули невсипущою "працею поколінь". На виставці пребагатий збір найрізніших, у тому теж старовинних, взорів зі збірки Люби Луцької та її учениць, а теж

Іванна Рожанковська — голова СУА виголошує програмову доповідь під час 3-го Конгресу СФУЖО.

Iwanna Rozankowska — UNWLA president delivering the keynote address during the 3rd Congress.

Ярослави Турко, яка цю виставку приготувала. Для мене особливо цікавими є старовинні взори вишивані теж старими стібами сірими, білими чи кремовими нитками на темнішому і яснішому полотні. Різноманітність взорів на виставці захоплююча.

* * *

Наступна виставка — головних уборів із збірки української історичної народної ноші в Східній Філії СУК, розмістилася в Інституті св. Володимира. На ній дві групи головних уборів: дворянські убори 10-18 ст. (відтворені на підставі документальних джерел) та народні убори 18-20 ст. в більшості автентичні, а теж весільні вінки з різних частин України. Цікаві малюнки молодого малярки з Монреалю Людмили Тумертей достосовані темою до виставки.

* * *

Виставку творів українських письменниць в бібліотеці УНО влаштували А. Наконечна та М. Бородач. Книжки розміщені за країнами, де живуть чи жили письменниці, зі світлинами деяких авторок.

Виставка уборів голови. Весільні вінки з різних околиць України.

Wedding wreaths from various regions of Ukraine.

Учасниці і делегатки Конгресу СФУЖО. Зліва: Олена Процюк, Марія Савчак, Христя Навроцька, Марія Юзефович, Люба Шандра (СУА); на другому плані делегатка з Відня Стефанія Люту.

Participants and delegates of the WFUWO Congress. From left: Olena Protsiuk, Maria Sawchak, Khrystia Nawrotska, Maria Yuzefowych, Luba Shandra (UNWLA). In the Background delegate from Austria-Stefania Liuty.

* * *

Оглянула теж Музей Народної Творчості ЛУКЖ, який після смерті Марії Велигорської взяла під опіку Марія Зелена. У скромному приміщенні та обстановці комплекти одягів із різних сторін України, незвичайно вміло зі знанням скомплектовані. Велике багатство краси у скромному приміщенні.

* * *

Незвичайно сміливим і вдалим задумом було влаштування концерту української симфонічної музики, який відбувся в п'ятницю, 27 травня, в Конвокейшен голл. Це, наскільки нам відомо, ініціатива Оксани Бризгун-Соколик. Хорів маємо багато, слухаємо часто солістів, навіть квартети трапляється почути тут і там, але повна професійна оркестра, яка виконує симфонічні твори українських композиторів — справа незвичайна. При тому це нагода почути професійну гаміптонську оркестру під диригенту-

Символ—головку виконала Віра Юрчук

Під час святкового відкриття Конгресу виступив дівочий хор "Веснівка" під диригентурою Квітки Зорич-Кондрацької при фортепіановому супроводі Вікторії Мазур, хореограф Мар'яна Беркович. Звертають увагу гарні, стилізовані строї.

Women's choir "Vesnivka" performing during the opening of the Congress.

Вид на залю під час святкового відкриття Конгресу.

View of the assembly during the opening of the Congress.

рою Володимира Колесника, з участю відомого канадського скрипаля Степана Старика.

Можна тільки дивуватися, що з такої нагоди скористало порівняно невелике число торонтонців. Чому? Справді, годі догадатися.

У програмі були 1) Увертюра до опери "Тарас Бульба" М. Лисенка—Л.Ревуцького, інстр. М. Лятошинського; 2) Карпатська легенда — Вадима Гомоляка; 3) Концерт для скрипки і оркестри — Юрія Фіяли (скрипка — С. Старик) та 4) Українська симфонія — Михайла Калачковського.

Ті, кому доводилося слухати раніше гаміптонську оркестру, стверджували, що під рукою Володимира Колесника вона звучала непорівняно краще. Один з членів оркестри розказав, що спершу було важко порозумітися з огляду на мову, але незабаром диригент знайшов дорогу і спосіб порозуміння. Дати нагоду Володимирові Колеснику диригувати професійною симфонічною оркестрою — це теж успішне і вдале діло комітету.

WFUWO Board and honorary guests during the opening of the 3rd Congress.

Почесний президіяльний стіл під час відкриття Конгресу СФУЖО

Лариса Гвоздулич (у прегарній борщівській сорочці) рецитувала вірш Лесі Храпливої "Мати" під час святкового відкриття Конгресу.

Larysa Hwozdulych reciting a poem.

Роксана Мищисин ввічливо зустрічає учасниць Конгресу.
Roksana Myshchysyn greeting members of the Congress.

Конгрес відбувався у Шератон Сентер — скомплексованій будівлі: сходи сюди, сходи туди, лів поверха вниз, пів угору, рухомі сходи, площадки, залі, бари, каварні.

У каварні "Le Pavillon" близько залі, де переважно відбувалися наради, звертають мені увагу на кельнерку, кажучи: це наша дівчина.

— яка мила наша дівчина, — кажу до усміненої молодій жіночки.

— Це ви мої милі гості — відповідає. І скільки разів входимо, вона завжди вибігає назустріч і "опікується" усіма, хто має стрічку учасниці Конгресу. Це Роксана Мищисин — мешканка Торонто.

* * *

Ц. Сороколіт і Ірина Тимошенко.
Z. Sorokolit and Iryna Tymoshenko.

На коридорі Шаратон Сентер та на площі перед ратушею, де відбувалася демонстрація, зустрічаю дівчину, яка видається мені знайомою. Врешті пригадую собі: це її я бачила вчора на фільмі "Стріткар" у ролі Лярисі. Цікаво познайомитися. Це пані Ц. Сороколіт. Чи вона професійна артистка? О ні! Фільм крутила її приятелька Галя Кучмії, студентка Йорк університету і просила заграти ролю Лярисі. Просимо пояснити нам деякі неясності в змісті фільму. Довідуємося, що фільм дістав першу нагороду в Фільмовій школі, де студіює авторка.

У. Л.

Докінчення 83. КОНВЕНЦІЯ

Тому ми виготовили резолюцію в обороні українки — в'язня советського режиму. Приняту Конвенцією резолюцію Федерація пересилає до Президента США, до конгресу, генерального секретаря ОН, до Резолюційної Комісії Генеральної Федерації Жіночих Клубів. Тут треба згадати, що кожний клуб може у відповідному реченні переслати свою резолюцію до Резолюційної Комісії. Вона їх розглядає, вибирає (було ок. 50), розсилає своїм членам (вибраних було 6) і піддає на голосування на Конвенції. На Конвенції ми довідалися, що будемо мати опозицію, тому, що резолюція вимінювала не загально, тільки українських жінок. Ми були рішені боронити свою резолюцію в нашому оформленні; Мотивом, яким Резолюційна комісія керувалася у виборі нашої резолюції, було те, що ми є членом (Окружна Рада СУА в Н. Дж.) Федерації і федерація попирає нашу діяльність. (Голова Комісії — пані Гарднер) Наша резолюція перейшла більшістю голосів.

Резолюції були: упіщення поправчих і виховних заведень для молодих злочинців, відповідальність батьків за вандалізм дітей, очищення океану, зміна вибору президента США, одна організаційна і наша, засудження нехтування людськими правами. Наша голова активно виступила в дискусії над резолюцією про зміну вибору США, що й перехилило голосування за резолюцією для зміни. Вона ствердила, що для людей, що не жили під демократичним режимом, увага до одиниці має велике значення. Люди, що привикли дивитися на вибори, як на укартовану гру, були розчаровані системою голосування на Президента в демократичній системі США.

Коли ми є рівноправними громадянами цієї країни, ми маємо право й обов'язок сказати свою opiniю. Тож і на цей момент ми звернули увагу і на підставі заслуханих дискусій, ми виробили собі думку, що наші Відділи могли б мати важливий голос на таких Конвенціях. Прм. широко було обговорене шкільництво у Стейті Н. Дж. і, на жаль, воно не сягає відповідного рівня. Кілько ж то дітей шкільного ві-

ку заселює Стейт Н. Дж. а їх мами є членками Відділів СУА!!!

На кінець приходить питання: чи ми в силі, як організація, ще набирати більше роботи? Відповідь: тоді в силі, коли в нас буде більше членів, коли можна буде поділитися між Відділами роботою.

Приявні на Конвенції були з Окружної Управи СУА, Нью-Джерзі: Голова СУА в Н. Дж., Оля Гнатейко; Референтка зв'язків Округи, Таїса Бравн; Пресова референтка, Ірина Чайківська.

І. Ч.

ПОДЯКА

Висловлюємо щирю подяку Членкам 99-го Відділу "СУА" у Вотервліт, Н. Й. за молитви і зложення квітів при домовині нашого Батька бл. п. Івана Мокія, як рівнож за приготування після-похоронного обіду.

З вдячності складаємо на Пресовий Фонд Журналу "Наше Життя" 25.- дол. через Відділ.

Любомира і Іван Мокій
Вотервліт, Н. Й.

Вісті з Централі

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕКИ ЖУРНАЛУ "НАШЕ ЖИТТЯ"

заплановано в СУА

Запасний Фонд у висоті 50,000 дол.

До кінця травня зложили:

Окружні Управи і Відділи СУА	36,532.28 дол.
Поодинокі особи	6,607.39 дол.
Разом	43,139.67 дол.

ПОДБАЙТЕ ЗНОВ ПРО ВІДПОВІДНИЙ ДАТОК!

**НА ЗАПАСНИЙ ФОНД "Н. Ж."
ВПРОДОВЖ ТРАВНЯ 1977 р.
НАСПИЛИ ТАКІ ПОЖЕРТВИ:**

ВІДДІЛИ:

100 дол. — 17 Відділ — Маямі

61 дол. — 79 Відділ — Бостон

Пожертву проголошено в листі
"Замість квітів"

**30 дол. — 55 Відділ — Лос-Андже-
лес**

Пожертву проголошено в листі
"Замість квітів"

**26 дол. — 103 — Відділ — Гемстед, Н.
Й.**

15 дол. — 9 Відділ — Вінгемтон

Разом 232 дол.

ПООДИНОКІ ОСОБИ:

**по 10 дол. — Марія Гарматій, Василь
Притула — Бінгемтон**

**95 дол. — пожертву проголошено в
листі "Замість квітів"**

разом 115 дол.

Поля Книш
фінансова секретарка

Христя Навроцька

ПОДЯКА

Організація Українок Канади ім. Ольги Басараб, відділ Монтреаль - Канада, цим зверненням щиро-сердечно дякує паням: Др. Марії Бек, Оксані Заневич, Ліліяні Ростенко, Ірині Іваницькій, Калині Миколенко, Марії Зарицькій, Стефанії Дуб, Стефанії Строїч, Ірині Шамрат і Ярославі Яблонській за позичку їхніх вишиваних суконок з Дітройту.

Завдяки тому наш відділ мав змогу підготувати імпрезу під назвою "Показ вишиваних суконок з Дітройту", 15 травня 1977. Відбулася вона дуже успішно і викликала велике зацікавлення у багатьох глядачів. Зокрема дякуємо пані Ярославі Яблонській, яка безкорисно не жаліючи свого часу привезла ці суконокки до Монтреалу. Щиро дякуємо пані Ромі Когут за поміч у підшукуванні суконок.

З цієї нагоди пересилаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

За Управу ОУК
Марія Чайківська **Ірина Гомонко**
голова кореспонденційна
секретарка

УЧАСТЬ СУА В КОНГРЕСІ СФУЖО

СУА був заступлений на Конгресі головою Іванною Рожанковською, членками Екзекутиви та Управи СФУЖО, які входять туди з рамени СУА, а саме: Лідія Бурачинська, Володимира Ценко, Наталія Даниленко, Стефанія Пушкар, Олена Процюк, Ірена Пеленська, голова комісії Лідія Дяченко та делегаток: Любослава Шандра, Христя Навроцька, Оля Ставнича, Марія Савчак і Каміля Смородська. Від "Нашого Життя" делеговано редакторку Уляну Любич. До передконгресових комісій входили: І. Рожанковська — до статутової, Х. Навроцька — до програмової і номінаційної — М. Барагура — до пресової.

Членки делегації брали участь у всіх нарадах Конгресу та забирали голос в дискусії до різних проблем.

Першого дня у виховній сесії доповідь на тему "Вага координації виховної дії" виголосила виховна референтка Головної Управи СУА — Ірина Лончина. У фінансовій сесії на тему "Господарська ділянка жіночих організацій" говорила Лідія Дяченко.

Другого дня у сесії культури брала участь Христіна Юзич, яка дала огляд жіночої преси в діаспорі, у сесії зв'язків доповідала Олена Процюк на тему "Методи праці в ділянці зв'язків і

можливості зв'язків в майбутньому", в організаційній сесії Лідія Дяченко з'ясувала участь українських жіночих організацій в США у декаді.

Третього дня програмову доповідь на тему "Перспективи на майбутнє" виголосила голова СУА І. Рожанковська.

Звіт з діяльності СУА виготвила Марія Савчак, який передано секретаріатові.

Останнього дня у панелі молодих жінок Оля Ставнича дала візію "якою ми хотіли б бачити українську жіночу організацію".

Головою СФУЖО обрано почесну голову СУА достойну Лідію Бурачинську, яку на бенкеті теплими та щирими словами представила голова СУА І. Рожанковська.

Пропоновані СУА зміни до статуту СФУЖО перейшли перемагаючою кількістю голосів. Делегація СУА виїхала з Конгресу з надією на кращу співпрацю зі складовими організаціями для спільного добра усього українського жіноцтва.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАДЦЯТДЕВ'ЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ШОСТЕ

ПІДСУМКИ КОНГРЕСУ

III. Світовий Конгрес Українського Жіноцтва, що його влаштувала СФУЖО 26-29. травня 1977 р. у Торонто, Канада, виявив різні цікаві прикмети для дослідника нашого жіночого руху. В ньому було багато аналогій до попередніх Конгресів — 1-го в Філадельфії 1948 р. і 2-го в Нью-Йорку в 1959 р. Спільною підставою було для них перебування на поселенні, отже шукання дороги для українського жіноцтва, як вирости в громадській площині і як включитися в визвольну боротьбу українського народу.

Кожен із Конгресів проробив велику роботу. В його резолюціях обидва напрями займають видатне місце і намічують розвиток тих провідних ідей. Не маємо змоги цього тут проаналізувати. Хочемо спинитись тільки на найбільш визначних рисах цього останнього Конгресу.

До тих рис Конгресу належить ріст складових організацій. Під час II. Конгресу було об'єднано у СФУЖО 14 складових організацій. З часом, впродовж років приєдналось ще 6. Останнім членом СФУЖО стало Об'єднання Українських Православних Сестрицтв Австралії й Нової Зеландії, яке зголошило своє приступлення напередодні Конгресу. На III. Світовому Конгресі Українського Жіноцтва було об'єднано уже 20 жіночих організацій у 11 країнах. На Конгрес прибули представниці 16 скл. організацій із 8 країн. Разом охоплених у складових організаціях СФУЖО є 27,000 членства.

Помітним став у програмі й резолюціях політичний чинник. Вже сам факт улаштування демонстрації в обороні жінок-в'язнів, що відбулася на площі перед управою м. Торонто у рамках Конгресу (26. травня) — вказав на те, що українське жіноцтво не тільки устійнює свої напрями, але й відразу переводить їх у дію. Бож велика частина заходів і прямувань цього Конгресу була спрямована на оборону Батьківщини. Ця настанова проходила крізь промови й доповіді, зокрема у ділянці організаційній, зв'язків і панелі молодого жіноцтва. Найбільш виразно вона виступила в резолюціях Конгресу, де в частині привітань і програмовій розгорнулася вона в усій ширині. Окрім демонстрації слід пригадати виставку видань руху опору, що була вміщена у ратуші м. Торонто для оглядин публіки.

Ще однією рисою, що кидалась увічі, була вели-

Нововибрана голова СФУЖО інж. Лідія Бурачинська. Представляючи її присутнім під час бенкету, голова СУА Іванна Рожанковська сказала, м. і.: "Пересилаємо вістку буковинській землі, яка є близька серцю Лідії Бурачинській, що її достойна дочка стала у проводі Світової Організації Жінок — українок поза батьківщиною".
Newly elected president of WFUWO — Lidiya Burachynska,

ка кількість жіноцтва середнього й молодого віку. Щоправда, на цьому, як і на попередньому Конгресі, відбулись сесії молодого жіноцтва. Їх виступи були сміливі й далекосяглі. Але тут уже вони обговорювали чи провадили звичні ділянки жіночої праці як виховну чи пресову. Брала участь у дискусіях на всіх сесіях, піддавали думки до резолюцій. Значить уже оформилась зміна, що зможе перейняти провід.

Слід згадати про ще одну рису Конгресу, єдину в своєму роді. Це було впровадження в програму Конгресу поважних культурних починів. Деякі з них уже були виконувани перед тим як виставки творів жіночого пера, картин образотворчих мисткинь чи збірки українських вишивок. Теперішня програма надала їм особливо дбайливого викінчення. Та впровадження симфонічного концерту української музики під диригентурою Володимира Колесника було першим почином того роду, полученим із з'їздом українського жіноцтва. Ним закінчуємо цей перегляд прикмет нашого Конгресу, як вони зауважуються з першого погляду.

НОВА УПРАВА СФУЖО

На Світовому Конгресі Українського Жіноцтва, що його скликала Управа СФУЖО в дні 26-29. травня 1977 р. в Торонто, обрано нову її Управу. До складу Екзекутиви увійшли:

Лідія Бурачинська (СУА) голова, Наталія Пазуняк (УЗХ) перша заступниця, Віра Бучинська (ЛУКЖ) друга заступниця, Іванна Рожанковська (СУА), Марія Квітковська (УЗХ), Любомира Чайковська (ОУК) Ольга Заверуха (ОЖЛВУ), Уляна Целевич (ОЖ ОЧСУ), Олександра Селепина (ОУПС) заступниці з уряду, Стефанія Бернадин (ОЖ ОЧСУ), Володимира Ценко (СУА), Ірина Скульська (СУА) секретарки, Лідія Дяченко (СУА) касирка, Дарія Бойдуник (УЗХ) фін. референтка.

Референтками стали — Анна Марія Баран (ЛУКЖ) організаційною, Любослава Шандра (СУА) програмовою, Мирослава Ласовська (ОЖ ОЧСУ) культури, Лариса Вацке (ЛУКЖ) нар. мистецтва, Марія Долішна (ЛУКЖ) виховна, Наталія Іванів (УЗХ) сусп. опіки, Олена Процюк (СУА) зв'язків, Слава Драбат (ОУЖ В. Британії) студій життя УРСР, Ірина Пеленська редакторка "Українки у світі".

До Контр. Комісії увійшли: Ірина Кривинюк (ОЖ ЛВУ) голова, Павлина Різник (УЗХ), Оксана Проців (ОЖ ЛВУ), Дарія Степаняк (ОЖ ОЧСУ), Ірина Качанівська (СУА).

Голови Комісії залишились на своїх постах. Це були: Фінансова в Канаді — Ганна Ганьківська (ЛУКЖ), фінансова в США — Марія Харина (СУА), оборони переслідуваних — Уляна Целевич, сусп. опіки — Олександра Ковальська (ЛУКЖ). Дальші Комісії будуть встановлені залежно від потреб.

ПОЧЕСНІ ЧЛЕНКИ

III. Світовий Конгрес Українського Жіноцтва вшанував громадських діячок, які впродовж 29 років будували СФУЖО. Це були ті членки-засновниці чи співробітниці, що дали свій вклад в основу й розвиток Світової Федерації. Їм признано почесне членство за їх дотеперішню працю, однак це не виключає дальшої їх участі в розбудові СФУЖО.

На першому місці слід згадати п. Стефанію Савчук, членку-засновницю і дотеперішню голову СФУЖО, почесну голову Організації Українок Канади, ім. О. Басараб. Її відзначено почесною головою СФУЖО. Почесними членками стали: п. Стефанія Пушкар, учасниця I. Конгресу, редакторка книжки того ж Конгресу, довголітня членка Управи СФУЖО, довголітня членка Управи і голова Союзу Українок Америки; Ірина Пеленська, засновниця і почесна голова Союзу Українок Австралії, довголітня членка Управи СФУЖО, засновниця і довголітня редакторка бюлетеню "Українка у світі"; п. Євгенія Янківська, довголітня членка Управи СФУЖО, голова Статутної Комісії СФУЖО; п. Катерина Кравс, членка-засновниця СФУЖО, почесна голова Єпархіяльної Управи Ліги Укр. Кат. Жінок Канади; п. Марія Солонинка, довголітня членка Фін. Комісії й Управи СФУЖО, почесна голова Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Канаді; п. Ніна Онацька, довголітня заступниця голови СФУЖО в Півд. Америці і почесна голова Союзу Українок Аргентини. Вшановано почесним членством також відомих громадянок — пп. Ізідору Косач-Борисову і Ганну Дмитерко-Ратич.

Не було змоги вшанувати їх належно на цьому Конгресі з огляду на те, що рівночасно відбулось відзначення учасниць I. Конгресу СФУЖО і представниць основних складових організацій СФУЖО. Та воно відбується з нагоди вручення почесних грамот, що є в підготові.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК-ЗАСНОВНИЦЬ

Десять складових організацій СФУЖО об'єдналось у 1948 р., щоб створити Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Це були ті основні складові організації, що з ними розпочався шлях СФУЖО в чергових роках.

III Світовий Конгрес Українського Жіноцтва задумав відзначити їх. Цим подарунком мала стати українська іконка, немов "материне благословення". Їх виконала мисткиня-керамічка Слава Геруляк, засобивши образ Богоматері написом "СФУЖО 1977" на зворотному боці.

Ікони вручено в часі врочистого відкриття представницям організацій. Отримали їх — І. Рожанковська (СУА), М. Квітковська (УЗХ), О. Чайковська (ОУК), В. Бучинська (ЛУКЖ), В. Терешкун (ОУЖ Німеччина), О. Марків (ОУЖ В. Британії), Н. Курляк (ОУБельгії), Л. Тауридська (СУА Аргентини), О. Горачук (ОУЖ Бразилії). На жаль не була присутня представниця Союзу Українок Франції, отже іконку буде їм предано.

Іншого дня Конгресу вручено іконку членкам Союзу Українок Канади, що прибули на Конгрес — пп. Йоганні

Михайленко, др. Савелі Стечишин і Галині Сенишин. Союз Українок Канади належить до членів-засновників СФУЖО і хоч не став складовою організацією, проте заслуговує на те відзначення.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ділимось сумною вісткою з організованим жіноцтвом, що 15 квітня 1977 р. у своєму домі у Вінніпеґу померла відома громадська діячка й визначна професіоналістка Марія Вавриков.

Народилась вона у сім'ї Закусів в околиці Вакав, Саскачеван. В 1932 р. разом із родиною переїхала до Вінніпеґу. Тут дістала свою середню й вищу освіту, закінчивши студії права в Манітобському університеті. Відкрила адвокатську канцелярію в Вінніпеґу й увійшла у громадське життя. Була провідною членкою Ліги Українських Католицьких Жінок Канади, працювала в Єпархіяльній і Крайовій Управі, була головою Статутної Комісії. У 1965 р. вона отримала титул Королівського Радника, а в 1966 р. була призначена суддею в родинному і молодечому суді. У 1975 р. йменовано її суддею, з відповідальністю за провінційний суд на північний Вінніпеґ. У 1968 р. отримала відзначення Шевченківської Фундації.

Полишила у смутку дочок Маріанну і Донну і сина Дениса. Її чоловік Дмитро помер у 1960 р.

З нею відійшла видатна громадська діячка, що, незважаючи на свої професійні й родинні обов'язки, все знаходила час і розуміння для справ організованого українського жіноцтва.

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. XXXIV

JUNE

No. 6

Editor Marta Baczynsky

HOW WE WOULD LIKE TO SEE THE UKRAINIAN WOMEN'S ORGANIZATION TODAY

OLGA STAWNYCHY
Vice President of UNWLA.

Speech given at the Third World Congress of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations in Toronto on May 30, 1977.

Today there definitely exists a need for independent women's organizations in the world. Organizations where women can lead themselves and implement their own programs designed to their needs and desires.

In general the programs of our women's organizations include: social — welfare, preservation of Ukrainian culture, traditions and religion, collection of the history of Ukrainian women's movement, struggle for human rights in Ukraine, contacting and working with other national and international organizations, publishing magazines and newsletters, educating children and other social and political matters.

Some organizations limit their work to one or two of these, while others try to incorporate all into their programs.

In the last ten years, we have witnessed a world rebirth of feminism. This rebirth is also appearing among Ukrainian women. Traditionally the Ukrainian woman was well respected. It is true that the woman was the head of the household but her place was in the home and with the children. The careers that were open to her were teaching, nursing and in rare cases medicine. The business world was often closed to women.

Women's organizations conducted social-welfare programs, demonstrated and prepared buffets. And unfortunately in the eyes of the community the latter seemed to dominate. Even today many individuals and organizations still have that concept of a women's organization and what is worse is that the women's organizations allow themselves to be regarded in that manner.

As long as we, women, picture ourselves only as cooks, housewives or secretaries, society on the whole and other organizations, run by men, will continue to treat us that way. Why can't women take responsible positions, other than just secretaries or ex-officio from their organization and run our international and national organizations.

Today women have gained many of their civil rights. They hold responsible positions in government and in professional, academic and business communities. It is still not at the level that we would like to see it but it is slowly improving. The modern woman is well educated,

has a wide range of interests and is an active participant in the social and political life of her country. Our women's organizations have to aim for these same achievements. Their programs must appeal to the young woman.

They must incorporate the current trends such as: preserving our Ukrainian heritage and trying it in with contemporary Ukrainian life; supporting actions for human rights in Ukraine on the national and international level and maintaining contact with other women's organizations. The goals of the organization must be for the good of the whole society and not just for the organization or its members.

Following are other internal organizational problems which will influence the success and growth of an organization.

Members of organizations, and especially its leaders must accept young women without reservation or suspicion. Young women should hold responsible positions and have a place within the leadership of our organizations. These are mature women and they don't need to always be taught. The older women should give these women a chance in leadership and not be afraid that they will take over. They should cooperate and willingly offer their expertise. In this way the organization will continue to grow and expand.

The organization should have self-esteem, should respect its elected officials and all its individual members. It should accept new ideas and criticism for the good of the organization. The criticism should be constructive and positive. When criticising, it must be honest and with the intention to help. You should always look for positive things to say. In this way you help build up the character and self-worth of your member. The wrong approach can be detrimental. It may affect the member in such a way that she will not want to work within the organization and may also sever the ties with all Ukrainian organizations.

The organizations should openly solicit and tolerate new ideas and become forums for controversial thoughts, otherwise they will become stagnant and inactive.

The usage of our Ukrainian language must be realistically approached by our organizations. Ukrainian should be encouraged and used wherever possible. But, we have to be tolerant of those Ukrainians that cannot express themselves in Ukrainian. These individuals

STORM

The storm is coming. Gray alders
huddle, subdue their fear.
Gasping for breath,
the red sky begs for mercy.

The wind shoots up like a pillar.
Stampeding lightnings glare,
forcing the poppies to squint
and kneel in fear.

The wind sobs like a clarinet.
The fox, astronomer of night,
howls as thunder tears
the horsecloth sky to shreds.

Beyond the storm the distances
dig tunnels through the clouds.
Like whetted swords, my words
clash with lightning bolts.

A FOREST

Learn the forest language
from the book of foxes and deer.
The moon rises over the forest
to write elegies on stumps.

Streams rinse the silvered silence,
the grass is sheathed in dew.
Let the night write plain words
in the book of the forest.

WONDER

Dawn. Daylight strips the stars
like brass buttons off the fog's
overcoat, scattering them like seeds
into groves for nightingales.

The valley sleeps in sheets of silence,
where the moss of darkness grows
till a melon, trailing seeds of light,
rolls over a burdock leaf of dawn.

POETRY.....

"Square of Angels", a new collection of poems by Bohdan Antonych has just been released by Ardis Publishers, Ann Arbor, Michigan 1977. The poems, were

translated by Mark Rudman and Paul Nemser with Bohdan Boychuk. The collection bears an introduction by Bohdan Rubchak, relating the poets biography and discussing the poems.

should not be discriminated against but should be welcomed into our organizations. We should try to hold seminars, workshops or produce tapes or records in Conversational Ukrainian. Preserving our language is important to national survival but that does not mean that those who do not have the knowledge of the language do not feel strong ties to the nation.

We must accept all Ukrainian women and make them feel valuable to our organization and the Ukrainian nation.

Our women's organizations must take an active role in the political life of their country, and find a practical approach to their participation in political and social actions of their communities. Time has come for abandoning our immigrant status and we must consider ourselves full-fledged citizens of the country of our residence. Ukrainian interest must be represented in local and national governments; if we don't do it for ourselves, no one will do it for us.

The contemporary young woman that we are trying to bring into our organizations is well educated with a wide scope of interests and with bigger demands. Ukrainian women's organizations must be made available to her. Their programs must provide for her growth not only as a woman but as a member of society and her nation. Today's young woman is not only a mother, wife, professional, worker or student; sometimes she is one but most often she is many of these simultaneously. A social service, non-partisan, organization in which all members are able to participate and grow, should appeal to the contemporary woman. At the end, I would like all the delegates of this 3rd World Congress to look among each other. How many young women are here among us and will we make sure that they will be represented at our next congress as well as in the leadership of all our organizations.

Olga Stawnychy

MOTRIA KUSHNIR

WOMAN

VIEWS & NEWS IN WOMAN'S WORLD

Among the many neuroses popular psychology ascribes to women is our so-called pathological "fear of success." We don't succeed, the saying goes, because we fear the pressures, responsibilities and power that come with being "up there." Not so, more recent studies have found.

Women in business are eager for success. Yet, they fear social disapproval related to achievement. These findings correlate nicely with other studies which have found that men fear successful women. Men, it seems, have a near-neurotic fear of failure and inadequacy. They prefer to be surrounded by people who are not geared towards achievement; in avoiding the achievers, they feel more secure about not failing, in as much as they create a cushion and support system for themselves. These findings were produced by the New York job design consultant firm Drake, Neam and Associates and by the Psychology Department at the University of Northern Iowa.

The studies also dispelled several other myths about women in business. The absence rate is statistically no higher for women than it is for men. The turn over rate is not different, either. Although level of commitment to productivity is difficult to measure, a control study showed that women's level of commitment is higher than men's. Sketchy data showed that levels of dependency are essentially equal for men and women, varying according to the individual. Finally, the data showed almost incontrovertibly that women do not make decisions based on emotion.

The conclusion of the studies was that a woman's need to achieve starts to fade when further achievement threatens approval. The withdrawal of approbation can take many forms: mild harassment, outright hostility, denial of promotion or termination of employment. What's a lady to do? To paraphrase Shakespeare's Cassius, "The fault, dear Brutus, does not necessarily lie in ourselves, but can lie in our stars."

As long ago as May of 1972 Congress held hearings to investigate credit discrimination. In 1974 The Equal Credit Opportunity Act (ECOA) was enacted. This landmark legislation forbids lenders to discriminate on the basis of sex or marital status "with respect to any aspect of a credit transaction."

The passage of the law, however, merely marked the start of a tug-of-war between the credit industry and consumer and feminist groups. After passing the bill, Congress chose the Board of Governors of the Federal Reserve System to write regulations to implement the law. Since the agency is known as the businessman's good friend, there was fear among supporters of the law that in setting the enforcement guidelines the Fed would water down the bill.

Surprisingly, the agency was far more strongly concerned about the consumer than had been anticipated. In April of 1975, the Fed proposed a set of regulations which, while they did not satisfy all feminist demands, did provide the most extensive protection of credit rights for women ever proposed by government. But the credit industry then put on the pressure and the tug-of-war began anew.

Several sets of regulations later, Congress again stepped into the fray. In 1976 amendments to ECOA to broaden its coverage were under consideration. According to one veteran observer of the Hill: "Congress was determined to give the Fed less leeway in interpreting the amendments." In as much as the agency had yielded to pressure and had softened the impact of ECOA, Congress passed the amendments to extend further protection to the consumer.

The writing and rewriting of regulations is not completed; the consumer has not as yet fully won nor totally lost. According to consumer rights experts, the best way for us to help make ECOA effective is to use it. A few tips for ensuring the law's strong implementation:

*Don't hesitate to claim your rights. If you encounter discrimination from an employee of a credit company, insist on talking to the supervisor. Move up the corporate ladder to be sure that bias is company policy and not an individual prejudice on the part of the employee.

*Shop around. If one lender refused you a loan, the fact that another company finds you creditworthy will help you prove bias.

*Get everything in writing. If credit is denied, demand written reason for denial. If you have discussions with loan officers about your unsuccessful application, send confirming letters reiterating the conversation.

*Investigate remedies. In addition to reporting the incident to the appropriate regulatory agency, you may wish to sue in court as an individual. Check out the state laws, if any, against discrimination. You may find that your chances of a successful action are better under a state law than under the ECOA or vice versa; you cannot sue for monetary damages under both.

*Make noise! Contact feminist and consumer rights organizations and the press. Others may well have suffered similar discrimination and you could get contacts that would lead to a class action suit.

*For more information on this complex law, write the Federal Trade Commission's Consumer Protection Bureau or

the Board of Governors of the Federal Reserve Board, both in Washington, D.C., 20551.

Several important points about the law should be remembered:

*Creditors cannot treat members of one sex as more credit-worthy than members of the other sex; nor can they consider persons who are married as better risks than persons who are single, divorced, separated or widowed.

*Creditors may not ask you whether you are able to have children or intend to have any or whether you practice any form of family planning. The ECOA affirms women's right to reproductive privacy by prohibiting inquiries into childbearing intentions.

*The removal of old stereotypes about women as credit prospects could improve women's opportunities in other facets of economic life, including hiring and promotion.

*The ECOA recognizes the economic contribution of homemakers. Creditors are required to record family accounts in the names of both spouses, or at least to inform applicants and customers of this possibility. "This provision will help homemaking women establish credit identities," says Lewis Goldfarb, deputy assistant director of the Consumer Protection Bureau of the Federal Trade Commission. "But is won't be effective unless women notify stores and companies where their families have charge accounts that they want to have the accounts reported in their names.

*The ECOA outlaws practices that appear outwardly non-discriminatory but in practice have an unfair impact on women. Creditors could defend the common practice of discounting income from part-time work or alimony, saying that men who receive alimony or work part-time also have their incomes discounted. But in reality the vast majority of part-time workers and alimony recipients are women, and ECOA specifically forbids discounting their incomes. The prohibition against policies that have an unfair impact on women is potentially very broad. "When a woman is turned down for a loan, she should think about whether the reasons she is given are likely to have an unfair impact on women," advises Marcia Greenberger, an attorney with the Center for Law and Social Policy in Washington, "That could be enough to strike it down."

*Creditors must notify you within 30 days of the action they have taken upon your application. When an application form is rejected, you must be reminded of the existence of the ECOA and told the name and address of the agency in charge of enforcing the act for each type of credit.

*As of June 1, 1977, creditors must report to credit bureaus the record of any accounts used by both members of a married couple, or for which you both are liable, in each of your names. For accounts opened before then and still active, creditors will notify you that you may choose to have the credit history of the account reported in both names. The notices of this change should be coming to you in the mail with this month's bills.

UKRAINIAN MUSEUM
203 Second Avenue, New York,
N.Y. 10003 Tel.: (212) 228-0110

ТІТКА АМЕРИКА

переклад Марії Струтинської

*Marie Halun Bloch: Aunt America.**New York: Atheneum 1963**Copyright 1963 by Marie Halun Bloch**Продовження*

З кута під стінами, де на лавах обабіч довгого стола сиділи жінки, почувся гомін голосів. Коли Лесин тато підніс з-понад письма очі, Леся побачила, що його бліде обличчя незвично ясніло; а в його блакитних очах, що завжди здавалися Лесі затьмареними виразом якоїсь образи, тепер була ніжна усмішка.

Мама глипнула на Лесю. "Важливий гість приїжджає", сказала вона до Лесі. "Твоя тіточка бабуня, татова тітка Лідія".

"З Америки?" крикнула Леся. "Сюди?"

"До Києва", мама відповіла. "Але ми поїдемо туди, побачити її".

"Тіточка Америка!" цвірінкала Аня, танцюючи довкола кімнати.

Леся сміялася і пробувала впіймати її, як вона крутилася повз неї. Леся почувала майже бажання танцювати й собі, натомість вона стала прислухатися до того, що говорили дорослі.

Бабуня Катерина, що жила поблизу міського майдану, сказала до мами самохвально: "І чи карти не сказали тобі, не раз, а тричі" — вона перебила саму себе і звернулася до найближчої жінки, — "тричі, подумайте! — що родина з-поза кордону приїде? А ти — ти тільки сміялася!"

У незвично веселому тоні мама відповіла: "І я далі сміюся, бабуню. Класти карти, це тільки переводити час".

За декілька хвилин жінки встали з лавок, поправили хустки на головах і, попрощавшись, вийшли одна за одною з хати; зразу ж після цього вийшов також дядя Володко.

Леся підняла зі стола лист. Подумати, що він знайшов свою дорогу з Америки, всю цю дорогу крізь океан, саме до їхньої хати! Вона витягла листа з коверту. "Дорогі Небожі, Романе і Влодку!" вона прочитала.

Читаючи, Леся дивувалася невірному українському письмові. Ще дивніше було те, що деякі слова були неправильно написані. А вже найгірше було те, що були там граматичні помилки.

Леся спинилася, щоб спитати маму про причину. Мама пояснила, що, очевидно, в Америці тітка говорила куди більше по-англійському і, правдоподібно, не мала багато нагоди розмовляти по-українському. "Але гляди, Лесю, кінчай цього листа", вона докинула, "і застеляй до вечері".

Леся читала далі: "Нарешті", писала тітка, "я маю змогу вибратися в ту подорож, про яку мріяла стільки років. Мої Дорогі Рідні! Я приїжджаю до старого краю, щоб Вас побачити. Я приїду сама, без чоловіка чи дітей. По всій імовірності, я не можу відвідати Вас дома, але я буду в Києві майже три дні, а що це недалеко від Вас, може Ви зможете прийти до мене туди. Я буду в Києві десятого квітня і зупинюся в готелі Інтуриста. Бажаю Вам і Вашим родинам доброго здоров'я і цілую Вас усіх. Ваша тітка Лідія."

Після вечері більше людей навідувалося до них, по одному, по двох. Вістка про зворушливий лист з Америки розійшлася по містечку. Ще і ще Лесин тато перечитував листа вголос, а потім передавав з рук до рук.

Коли Михасів батько повертав його татові, він сказав: "Мої батьки — хай земля буде їм легкою! — часто говорили про тітку Лідію та її батьків. Вона була ще малою дитиною, коли вони виїздили до Америки."

"Якже давно це було!" кликнув батько, "ще до першої Світової війни!"

"Ті часи, кажуть, не були набагато кращі, як теперішні", Михасів батько продовжував. "Та, принаймні, кожний, що мав бажання і гроші, міг виїхати. Тепер, мої друзі, наш кордон є в'язничним муром." Він коротко засміявся. "Коли б вони його відкрили, ми всі однієї ночі винеслися б геть. Його очі мали тепер веселий вираз. "Якщо йдеться про те, то навіть наші собаки пішли б за нами."

Люди покладалися від сміху.

Антін обізвався. "Але, якби ми були панамі нашої власної землі, хто хотів би її покидати?"

Мама закрила рукою уста. "Прошу вас, доволі", вона прошепотіла. "Хтось може підслухувати під вікном."

Леся дивилася на батька. Дядько Володко, вона подумала про себе, ніколи не був би дозволив таких розмов у своєму домі.

Антін грався своїми довгими, тонкими пальцями по столі, наче б перебирав струни своєї бандури. "Мій старший брат, той, що працює у доках в Одесі, був недавно дома," він говорив хрипким шепотом. "Він нам казав, що вони вантажать консервоване м'ясо й молоко на кораблі до Африки."

Людей ця вістка порушила.

Антін продовжував. "Світ думає — ах, які багаті, ті чорти, що можуть відпускати стільки продуктів. — А котре з наших дітей мало молока від ранньої зими?"

"Прошу вас," — благала мама. "Досить цього!"

Анастасія, що сиділа тихенько біля мами, піднялася виходити. "Моє немовлятко", пробурмотіла, "Я мушу йти до нього".

Мама провела її до дверей. "Коли ти задумаєш охристити його?" вона спитала.

Усмішка розсвітила Анастасіне гарне, молоде обличчя. "Вже скоро" сказала і поспішливо вийшла.

Лист лежав на столі, наче б забутий. Леся спокійно взяла його знову. Цей раз вона розглядала коверт. Він був адресований її батькові, по-англійському й по-українському. Мабуть тітка Лідія адресувала листа батькові тільки тому, що він старший від дяді Володка. Мабуть вона не усвідомляла, якою важною людиною був дядько Володка.

Леся приглядалася англійським словам на коверті довго, міркуючи, як їх слід вимовляти. Нагорі було дві слова Air Mail, та хоча вона знала звучання кожної літери зокрема, вона не знала як вимовляти ті слова і що вони означають.

Увесь той час, поки Леся гралася ковертом, її сповняла чудесна свідомість, що вона знайде там щось приємне кожен раз, як тільки вона захоче вийняти листа й прочитати його ще раз. Вона повернула коверт на інший бік і розглядала його. Можна було бачити, що цензор, відкривши й прочитавши зміст, не силкувався заклеїти його акуратно. Справді, не було й потреби для акуратності.

Вкінці, неспроможна відкладати довше, Леся витягла листа і читала цей раз поволі, розсмаковуючи кожне слово. Вона не помітила, що всі гості забралися геть, аж поки почула мамин голос, "Леся відложи тепер листа. Твій час лягати вже минув."

"Мамо, дай мені тільки докінчити, "просилася Леся, "Я саме посередині його."

Тато засміявся, "Ти дотепер не вивчила його напам'ять?"

Леся посміхнулася. Це була правда. Вона встала і пішла до світлиці. Приготовляючись до снання, вона спинилася, щоб пошукати за одним фотом в групі зніmkів, що висіла на стіні. Знайшовши його, вона довго придивлялася.

Це було зображення тітки Лідії в Америці, коли вона була приблизно в тому віці, що Леся тепер. У неї було рівне, ясне волосся, як у дядька Володка, відчесане від чола, воно сягало її плечей. Обличчя в неї було овальне, як у тата, з вистаючими вилицями і високим чолом.

В руках дівчинка держала чорне цуценя. Від найменших своїх літ Леся знала його цікаве ймення: "Перець". Фото було зняте надворі. Дівчинка стояла під деревом, а позаду був будинок, двері якого стояли захохочуюче відчиненими. Скільки разів Лесині очі спинялися на цих дверях, вона все старалася відгадати, що було всередині. Тепер тітка Лідія приїжджає, і Леся матиме змогу спитати її особисто.

Саме в момент, коли Леся залазила в постіль, мама прийшла в кімнату. "Ти не сказала татові надбраніч, Лесю", вона мовила делікатно.

Мама говорила це кожної ночі, і Леся завжди відчувала нехить до цього. Проте, кожної ночі вона робила те саме. Слухняно вона пішла на кухню, де батько сидів на лаві, коротко обняла його й поцілувала. Батькові очі завжди роз'яснювалися, коли вона це робила, і вражений погляд його майже зникав тоді.

Сповнивши цей обов'язок, Леся лягла в ліжко поруч сестрички і вкрилася периною, що сягала понад її голову — вона могла з-під неї бачити тільки стелю місяцем залитої кімнати. Батьки, як звичайно, спали на довгих лавах у кухонній кімнаті.

Аня уже твердо спала. Але Лесі сон не брався. Довгий час вона роздумувала про тітку, Америку. У темноті кімнати вона всміхалася до себе самої, як зловила себе на тому, що вона сама думала тепер про тітку під тим іменем, що його видумала Аня. Добре, нехай уже тепер буде тітка Америка.

І яка та тітка буде? Америка була багатою країною, люди казали. Чи вона буде вдягнута у шовки й атласи, може у довге хутро, як дружина Голови та елегантний капелюх з перами, такий, як бабуня Наталія мала на собі в групі фотографій?

Чи не було б чудово, якби влада дозволила тітці Америці провідати їх тут, у них дома? Тоді Леся показала б їй великого дуба Солодкої Левади і свою школу. Леся забгалася глибше в перину. Про це не може бути й думки: вони ніколи не дозволяли чужинцям на такі відвідини. Чужинці могли відвідувати тільки великі міста, такі як Київ.

Тривожна думка прийшла тепер Лесі в голову. Чи тітка знала все про тата й маму? Коли вона дізнається, що тато і навіть мама сиділи у в'язниці, як вона це прийме? Чи буде соромитися за них?

Леся старалася ніколи про цю справу не думати. Однак часом, як ось тепер, вона не могла не думати. Їй було тільки чотири роки, коли їх забрали. Вона знову почула гримання у двері серед темної ночі й чужі голоси чоловіків, що входили в хату, наповнюючи кожний її куток своєю присутністю.

Вона докладно пригадувала момент, як вони забирали з їх дому обидвох батьків і тишу що наступила. Вона пам'ятала навіть свої тодішні почування. Вона відчула, що її тато з якихось причин, що стосувалися старших, покинув її. Це сповнило її таким жахом, що вона не могла навіть плакати.

Тоді з'явилася тітка Софія з суворим обличчям, завинула її в ковдру і понесла її через чорну, погану ніч, до теплого захисту свого дому. І Леся жила там, з тіткою Софією, дядьком Володком та своєю кухнею Єленою.

Ніхто ніколи не говорив Лесі про причину відсутності батьків. Але інколи вночі, коли вони думали, що вона спить поруч Єлени у світлиці, вона слухала пильно розмову, що велася в другій кімнаті між старшими, силкуючись почути щось про своїх батьків.

Продовження буде

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

СІКАНЦІ

Весняні і літні місяці дають нам багато можливостей вийти з нашими кулінарними обов'язками з душною кухнею в город, парк чи навіть ліс.

На дворі навіть наш звичайний сіканець, чи як його часто називають "шніцель", смакує якимось інакше, "екзотично".

Для таких, трохи інших, сіканців подаю сьогодні декілька приписів. Кожний з нижче поданих приписів повинен дати чотири сіканці, бо за підставою до них беру 1 фунт м'яса чи січеної ялівчини (волове м'ясо).

СІКАНЕЦЬ ЗВИЧАЙНИЙ

- 2 ложки масла
- 1 середня цибуля
- 1 ф. /lb/ м'ясо ялівчини
- 1 чайна ложка солі
- 1/8 чайної ложки перцю
- 1 ложка оливи
- 4 горнятка червоного терпкого вина
- 4 булочки розрізані і припечені

Цибулю втушувати на маслі. До м'яса додати сіль, перець і цибулю. Легко вимішати і уформувати 4 сіканці.

На сковороді розігріти олій до середньо гарячої температури і припечти сіканці 4 хвилини на кожному боці. Виложити їх на булочки, а до сковороди влити швидко вина, закип'ятити з рештками соків з м'яса, та цією підливою скропити сіканці. Подавати з свіжою городиною (редьківця, цибулька, селера, салата тощо).

СІКАНЦІ З ГРИБОВОЮ НАЧИНКОЮ

- 1/2 lb печериць дрібно січених
- 1/4 горнятка дрібно січеної цибулі
- 3 ложки масла
- 3 ложки сметани
- 1 ложка свіжої січеної петрушки
- 1/2 чайної ложки солі
- 1 lb м'яса
- сіль, перець

Печериці і цибулю втушувати на маслі, додати сметану, петрушку і сіль.

На воскованому папері "6 X 12" рівномірно розкласти м'ясо, рукою замоченою у воді розплескати на однакову товщину. Ножом, замоченим у воді поділити прямокутник на 8 квадратів (3" X 3"). На 4 квадрати розділити начинку, яку укласти купкою на середині квадрата. Чотири квадрати, які залишилися, накласти зверху, та мокрими руками зліпити разом уформлюючи круглі паланички.

Печи на середньо гарячій сковороді на оліві 5 хвилин на кожному боці, або над жаром у віддаленні 5 інчів від нього.

Подавати на булочці вистеленій грубо зеленою салатом. Зверху посолити і поперчити.

СІКАНЦІ З ГОРІХАМИ

- 1 lb м'ясо
- 1/2 горнятка дрібно січених волоських горіхів
- 2 ложки січеної зеленої цибульки
- 1 яйце легко розбите вилкою
- 2 ложки сою соусу (підливи)
- 1/4 чайної ложки солі
- 1/4 чайної ложки перцю

Все разом легенько вимішати, уформувати 4 сіканці. Пекти на сковороді на олії 4 хвилини на кожному боці або над жаром у віддалі 5 - 6 інчів.

Подавати на загарітій булочці зверху прибравши кржальцями сирих огірків 1 ложкою сметани і насиченою зеленою цибулькою

СІКАНЦІ З ШИНКОЮ

- 1 lb м'ясо
- 1 бляшанка (2 і 1/2 oz/ м'ясо шинки)
- 1 ложка пекучої муштарди
- 1/2 чайної ложки солі
- 1/2 чайної ложки перцю

Легко змішати все разом. Поділити на чотири сіканці. Пекти на сковороді 4 хвилини на кожному боці, або 5 - 6 інчів над жаром на дворі. Подавати на припеченій булочці (english muffin) зверху прибрати грубим кружальцем помідора і січеною зеленою цибулькою.

СІКАНЦІ З БАКЛАЖАНАМИ

- 1 lb м'ясо
- 1/2 горнятка спеченого і посиченого баклажана
- 2 ложки зеленої петрушки
- 2 ложки сухариків
- 1 чайна ложка солі
- 1/4 чайної ложки перцю

Все разом легко вимішати, уформити сіканці, пекти як попередні на сковороді або над жаром, подавати на булочках з маком, збоку подавати зелені і чорні оливки.

Примітка: Всі сіканці повинні бути приладжені з високоякісного м'яса як "round" або "chuck".

МИЄМО ГОЛОВУ

Тепер мода на перуки, але ж невже не приємніше і гарніше мати гарне, власне волосся і не мучити та не насилувати свою голову чужим, штучним, волоссяним ковпаком?!

Для того, щоб не було у волосся лупи, щоб волосся не випадало і було еластичне — дуже добре робити масаж шкіри голови, заразом втираючи в шкіру попід і поміж волоссям суміш гліцерину зі соком цитрини (пів на пів) У кого волосся сухе дати більше гліцерину, менше соку з цитрини і навпаки. Починаючи на другий день після миття голови — втирання, повторювати його через день-два до спливаючого миття голови.

Мити голову також дуже добре піною з гліцеринового мила, розпушеного в гарячій воді, а потім полоскати останній (третій) раз в теплій воді з витиснутим до неї цитринним соком (так, щоб вода була легко кисленька).

Ця вся процедура не така вже і страшна і забирає зовсім небагато часу. От тільки що мити голову треба тоді в мисці. Спробуйте!!!

Н. М.

НАЙЛЕГШИЙ ПОДАРУНОК

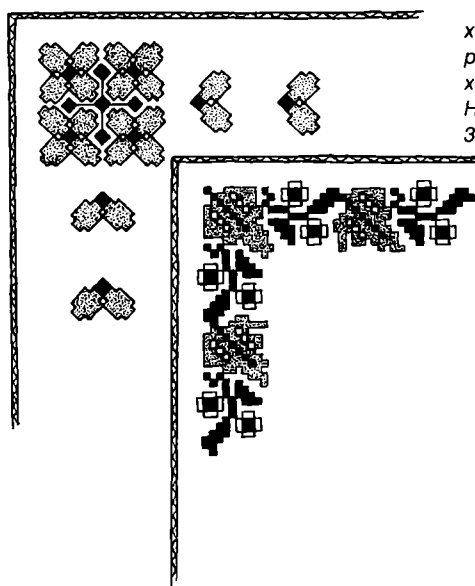
Хочете обдарувати своїх найближчих? Виявити увагу своїй товаришці в праці? Найкраще послужить тут вишивана хустинка. Це недорогий і не надто тяжкий до виконання подарунок.

Білі хустинки можете придбати готові. Вони звичайно обведені рубцем

або білою машиною обміткою. Це дає змогу вмістити в одному розі взір. Його творимо, укладаючи ріг із вузького взірчика або вміщуємо в тому ж розі один невеликий мотив.

Подаємо зразки кількох взірців, уложених у розі хустинки, а також невеликі мотиви, що надаються до того.

Хто не хоче купувати готових хустинок, може виконати їх із білого батисту. Тоді, скроївши хустинки у квадратній формі і відповідній величині, може викінчити краї завиванкою. Це є рубець із тісно звиненого краю хустинки, прикріплений скісним стібом нитками муліне у кольорах вишивки.

1. Проєкт хустинки, вишиваної хрестиковим узором. Мотив (чотирилопистна квітка)приміщений у розі хустинки з двома відскочками поруч. Нитки Муліне в кольорах — чорне ч. 310 і червона ч. 321.

2. Проєкт хустинки, вишиваної тяглим узором із Бойківщини. Мотив (листочок) творить кут в розі хустинки. Вишивати нитками Муліне в кольорах — чорне ч. 310, червона ч. 321, жовте ч. 743.

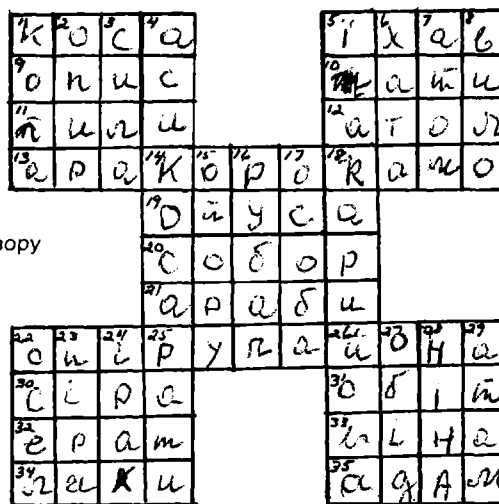
ПОЗЕМО

1. Косить
5. - - - - козак за Дунай
9. - - - - життя (біографія)
10. Стинати пшеницю
11. Ріжуть дерево
12. Свята гора
13. Алкогол. напиток
14. Затичка пляшки
18. - - - - грядеш Господи
19. Означення музичного твору
20. Церква св. Софії
21. Єгиптяни
22. Резистанс
25. Потічок
26. Викинута риба
30. Краска свити
31. Приречення -
32. Був (лат.)
33. Приданого
34. Страхи
35. Міцкевич

ДОЗЕМО

1. П'ять тузенів
2. Дракуля
3. Міць
4. Малий Тарас
5. Звір'я з колючками

ПОДУМАЙТЕ-ВІДГАДАЙТЕ

6. Дім
7. Частка елемента
8. Люблять пити
14. Той, хто косить
15. Маємо - - - - в дітях
16. Той хто рубає
17. Людина
18. Кольор коня
22. Єрусалимський кінь
23. Одіж пташки
24. Сусід Сирії
25. Сплачує на - - - -
26. Праведного - - - -
27. Полуденок
28. Строката
29. А де?

РОЗВ'ЯЗКА З ПОПЕРЕДНЬОГО ЧИСЛА

1. Леся Українка, 2. Олена Теліга,
3. Ліна Костенко, 4. Віра Вовк, 5. Емма Андіївська.

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

11-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

На протязі 1976 р. відбулось 5 засідань Управи і 4 ширші сходи, які відбувалися в приватних хатах і в Народньому Домі.

В 1976 році відбулися такі імпрези Відділу:

Відділ, запрошений американським товариством "People to People" з нагоди святкувань 200-ліття Америки, підготував 6 березня показ писанок, продаж великоднього печива і брав участь у підготові вечері. Ця імпреза була влаштована спільно з 19 Відділом СУА в Трентоні.

Відділ запрошений американським професійним жіночим товариством "Soroptimist Club" приготував дня 12 квітня показ писанок. Ця імпреза теж була підготована спільно з 19 Відділом СУА.

3 жовтня відбулося печення бараболі, яке отримано з виставкою і продажем кераміки мисткині Слави Геруляк.

31 жовтня відбулась виставка української вишивки Мирослави Стахів. Прекрасно виконані зразки вишивок з усіх частин України зацікавили наших і американських відвідувачів.

В дні від 26 до 29 грудня з нагоди закінчення святкувань 200-ліття Америки і 100-ліття українського поселення відбулась виставка українського народного мистецтва приготувано спільно з 19 Відділом СУА.

З нагоди різдв'яних свят обох стилів відділ ходив з колядою.

Членки Відділу відвідують хворих, їздять на з'їзди референток Окружної Управи. Голова Відділу бере участь в нарадах громадського комітету для підготовки національних свят.

Подаровано до крамнички Музею 4 комплекти менших серветок і дві більші серветки.

Відділ співпрацює з молодшим — 19-им Відділом СУА в Трентоні.

Емілія Панасюк
пресова референтка

13-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. УЛЯНИ КРАВЧЕНКО, ЧЕСТЕР, ПА.

13-ий Відділ СУА, очолений головою Емілією Павлюк, нараховує 40 членок. На протязі 1976 р. відбулося 12 ширших сходин і 3 засідання управи та 10 засідань окремих комітетів (до підготовки ялинки, базару тощо).

В минулому році Відділ улаштував "Запусти", "Свячене", "Ялинку". Ялинка була влаштована на спілку зі Школою Українознавства. Відділ співпрацював з Комітетом 200-ліття Америки, брав участь у фестивалі національностей, улаштував мистецьку виставку в банку міста Честер, у бібліотеці, та показ писання писанок. Уфундовано вишиваний фелон для місцевої церкви. Зорганізовано прогулянку автобусом до Музею СУА в Нью-Йорку. При тій нагоді членки відвідали Музей в Бавнд-Бруку, будинок УНС, редакцію часопису "Свобода" і будинок Об'єднаних Націй.

На ширших сходинах відчитано такі реферати: "Великодні звичаї", "В 50-ліття смерті Симона Петлюри", "Життя і творчість Івана Франка" і багато інших. Окрім цього на святкових сходинах відчитувано відповідно до нагоди різні фейлетони, спомини, статті з часописів та інше. Рефература суспільної опіки несе моральну і матеріальну поміч хворим і старшим. Вислано три пачки і суму 45 дол. до Бразилії, 2 пачки до Румунії. Для студіюючої молоді у Бразилії вислано 700 дол. на 4 стипендії (від 4 членок Відділу) Відділ дальше спонзорує Школу Українознавства. Найголовнішим досягненням Відділу є заснування дитячої світлички.

Відділ брав участь в акції збирання підписів на петиціях в справі оборони Церкви і зібрав найбільше в цілій Окрузі.

На Музей СУА пожертвовано 475 дол. з продажу цеглин із датків Відділу та членок, а для крамнички Музею вишито серветки.

Успіх такої праці Відділ завдячує бувшій голові Відділу Ліді Кий, яка своєю ініціативою і фінансовою допомогою уможливила зреалізувати завдання Відділу.

Тамара Рак
пресова референтка

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ

19-ИЙ ВІДДІЛ СУА, ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Відділ начисляє 14 членок. Існує вже другий рік. Сходи відбуваються раз у місяць. Під час сходин відчитано такі доповіді: "Леся Українка — вибрана патронка Відділу", "Іван Франко — річниця народин і смерти", "Теперішні українські жінки — в'язні".

В березні 1976 р. американська організація "People to People" запросила нас до участі у підготові вечері з нагоди святкування 200-ліття Америки. З цієї нагоди відбувся показ писання писанок і продаж великоднього печива.

В квітні на запрошення "Soroptimist Club" ми перевели ще один показ писання писанок. При цій нагоді ми мали змогу познайомити американських жінок з нашим народним мистецтвом, історією і розв'язом наших жіночих організацій в Америці. В квітні Відділ вивчав дитячі пісні і гагілки.

В травні на відкриття нової бібліотеки в Hamilton Twp. Відділ підготував виставку творів народного мистецтва. Ця виставка була така вдала, що нас попросили не забирати експонатів в умовлений день, але залишили їх на три тижні довше.

В грудні на закінчення святкувань 200-ліття Америки і 100-ліття українського поселення Відділ підготував виставку народного мистецтва, яка тривала 4 дні. В місцевій газеті був знімок з цієї виставки, як теж допис про українське народне мистецтво.

Відділ ходив з колядою під час різдв'яних свят обох стилів. Членки писали листи до конгресменів в обороні арештованих і переслідуваних в Україні і збирали підписи на петиції в цій справі. Членки брали участь в конференціях Окружної Управи, в підготовці громадських імпрез, відвідували хворих і своїх членок з нагоди народження дітей. Відділ влаштовував зустрічі "союзнок" та їхніх чоловіків. Співпрацюємо дружньо з 11-им Відділом СУА.

Членки вложили багато праці в підготову христин Відділу, які відбулися 30-го квітня.

Надія Гафткович
голова

59-ИЙ ВІДДІЛ СУА, БАЛТІ- МОР, МД.

(За час від 7-го березня 1976 до 6-го березня 1977 р.)

Рік 1976 був завершуючим у святкуванні 200-ліття Америки. В деяких з тих святкувань Відділ брав

НАШЕ ЖИТТЯ, ЧЕРВЕНЬ 1977

активну участь. Так вже в травні 1976 нас запрошено з виставкою і буфетом до недалекої військової бази Форт Меад. Хоч ця імпреза не принесла нам великого матеріального прибутку, моральне задоволення ми мали. Там ми зустріли багато молодих українців з різних міст обидвох Америк, провели цікаві розмови, роздали летючки.

В першу неділю травня відмітили ми День Матері з доповіддю про долю матері-українки на рідних землях. По короткій літній перерві почали ми готуватись до дводенного українського фестивалю, що відбувся в центрі нашого міста в днях 11-12 вересня 1976 р. Це була загальноукраїнська громадська імпреза, в якій Відділ брав активну участь. Як і попередніх років ми мали виставку з показом українських писанок і кераміки та буфет з різноманітними українськими стравами. Крім того були хороші виступи, танки, мандолінова оркестра, сольо-спів студентки Мотрі з Філядельфії на тлі місцевої оркестри "Рідний Край". Найбільше вражіння на своїй і чужих зробив показ української історичної ноші. Бездоганна наррація в двоох мовах Зірки Гаюк, невимушена постава модельок пластунок зробили цей показ справжньою атракцією фестивалю. Справедженням строїв з Нью-Йорку і підготовкою показу займалась станична Надія Зінкевич. Честь і слава рукам, що виготовили строї.

Як і попередніх років в жовтні нас запросили з виставкою на учительську конференцію нашого стейту.

В листопаді на конгресі УККА в Нью-Йорку делегаткою Відділу була Лідія Лемішка. Голова М. Булавка була гостем. На ширших сходах Л. Лемішка дуже докладно звітувала з перебігу конгресу.

В часі Різдва членки Відділу відвідали з колядою майже всю українську громаду нашого міста. Новорічна зустріч, що вже стала традицією СУА в Балтімор, цього року відбулася в приміщенні нового ресторану, якого власником є Андрій Чорнодольський, молода енергійна людина, добре знана з діяльності в нашій громаді.

8 січня 1977 р. в тому ж приміщенні відбулась загально-громадська імпреза "В обороні віри і Церкви". Ініціатором імпрези була культурно-освітня референтка Відділу Лідія Лемішка.

В січні 1977 до нас завітала з Вашингтону Стефа Дячок з доповіддю на тему "Примінення української вишивки в модерному житті". Своєю доповідь С. Дячок ілюструвала привезеними експонатами.

Протягом року суспільна опіка (референтки — Оля Корж, Галина

Пісецька і А. Талан) декілька разів висилали одягові пачки і книжки потребуємим в Бразилії і в Європі. 5 і 6 березня Відділ спонзорував мистецьку виставку картин др. Іларіона Калиневича з Вашингтону.

Раїса Зелінська
пресова референтка

78-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. О. СТЕПАНІВ, ВАШІНГТОН, Д. К.

(Звіт з діяльності за час від червня 1976 — до червня 1977).

Відділ начисляє 57 дійсних членок. "Наше Життя" пренумерує 36 членок. Грошовий оборот в 1976 був на суму 5.135,37 дол. В звіттовому часі заплановано і досі майже повністю переведено в життя такі імпрези:

12 червня 1976 — традиційна вечірка з нагоди "Дня Батька", на яку С. Дячок підготувала гумореску про присутніх союзнок та їхніх чоловіків.

21-26 червня — співпраця та допомога Комітетові для відсвяткування 200-ліття Америки та 100-ліття поселення українців в Америці — дижурними при мистецькій виставці у Мартин Лютер Кінг Лайбрері були пані: Демчишин, Калин, Кузьмич, Лев, Масник, Новосівська і Процінська. На запрошення Дістрикт оф Колумбія Байсеніеніал Коміті окрему мистецьку виставку підготувала Е. Процінська; з тої нагоди появилося інтерв'ю з нею в газеті "Вашінгтон Пост".

8-10 жовтня — на конвенції УККА делегаткою Відділу була Л. Білоус.

16-17 жовтня — Відділ спонзорував успішну виставку маляра В. Бачинського в приміщенні дому св. Софії.

20-21 листопада відбулася виховна конференція, теж в приміщенні св. Софії, підготовлена виховною референтурою Централі. Наш Відділ був господарем, займаючись прохарчуванням, транспортацією і нічлігом для прелегентів та учасниць. Тут допомогли пані: Базарко, Вітковицька, Гелета, Кузьмич, Лев, Процінська, Ставнича і Ярославич.

24 квітня 1977 влаштовано дитячу вишивану забаву. Програму уклала С. Дячок а перевели Н. Кормелюк і М. Ярославич. Допомагали теж доні союзнок: Т. Луцька, К. Масник, С. Царик, Т. Терлецька і М. Ясінська. Окрім гор та спільної перекуски, діти побачили теж лялькову виставку "Коза Дереза", підготовлену О. Лев.

7 травня — світличка, яку провадить Відділ, взяла участь в шкільному святі Матері. На 14-15 травня підготовлено виставку українського народнього мистецтва, продаж

українських страв та печива і точку до мистецько-розвагової частини на Міжнародній Фестиваль Північної Вірджинії.

4 червня — закінчення шкільного року для 12 малят, що під цю пору відвідують світличку. Їхньою учителькою є Н. Кормелюк.

У звіттовому часі референтки суспільної опіки С. Дячок і Т. Царик вислали чотири пачки уживаної одежі і грошеву допомогу до Бразилії. Через касу Відділу переходять гроші на дві стипендії до Бразилії, спонзоровані панями Бартошиком і Бойчуком. Приватно пересилають стипендії панове Калиневич і Рибак. Відділ теж удержує одну стипендистку.

На закінчення хочю особливо відмітити згідливість, жертвенність і працьовитість голови Відділу М. Терлецької і всіх членів управи, які не жаліють свого часу, щоб по своїй змозі причинитися до громадського діла на терені Вашингтону.

Х. Пацлавська
пресова референтка

91-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. О. КИСІЛЕВСЬКОЇ, БЕТЛЕГЕМ, ПА.

На протязі 1976 р. праця Відділу проходила під знаком 200-ліття Америки і 100-ліття українського поселення. За ініцітивою Відділу зорганізовано комітет, який зайнявся підготовкою цих святкувань. Нашим завданням було подбати про мистецьку частину, а саме, про виставку мистецтва, книжки та концерт. Виставку англомовних творів про Україну влаштовано в місцевій бібліотеці, а виставку народнього мистецтва в банку. Обі виставки тривали цілий тиждень і притягали багато глядачів. Дуже успішним був концерт пісні і танків з показом історичної ноші. Понад п'ятсот глядачів-чужинців захоплювалися українською піснею у виконанні ансамблю бандуристів під проводом В. Юркевича, народніми танцями у виконанні танцювального ансамблю "Волошки" під керівництвом Зої Граур-Корсун та чудовими історичними строями — власність 64 Відділу СУА.

Щоб познайомити чужинців з українською гостиністю і традиціями, членки Відділу прибрали традиційний різдвяний і великодній столи і гостили відвідувачів смачними домашніми пампушками та кавою.

Останнім виступом Відділу в ювілейному році була участь у різдвяній програмі "Hanging of the Greens" в YWCA, де прибрано одну кімнату в

українському стилі, з традиційним дідухом і столом з дванадцятьма святвечірніми стравами.

Влаштовано також вже традиційний великодній базар-фінансова база нашого Відділу. Під час базару відбувся показ писання писанок, який щороку притягає багато заінтересованих.

Для учнів школи українознавства, яку Відділ провадить вже десять років своїми силами, влаштовано зустріч на закінчення шкільного року з показом фільму з подорожі по Росії і Україні.

На запрошення місцевого "Chamber of Commerce" членки Відділу взяли участь в інавгураційному вечорі з мистецькою програмою з нагоди появи книжки про Бетлегем.

Богданна Михайлів
секретарка

115-Й ВІДДІЛ СУА, БАЛТИМОР, МЕР.

Відділ був заснований 2-го грудня 1975 року. Тепер начисляє 21 членок. Від заснування відбув 7 ширших сходин і 3 засідання управи. 7-го грудня відбулися сходини з доповіддю д-ра В. Гендрікса "Плекання шкіри". Під час різдвяних свят Відділ вже традиційно ходив колядувати без збіркового списка до українських вдів і емеритів. 31-го грудня спільно з 59-им Відділом СУА та зі Студентською Громадою влаштував новорічну забаву.

1-го лютого 1976 р. Відділ відбув святочні сходини присвячені сл. п. Олені Лотоцькій. Люба Книш прочитала доповідь про її життя й діяльність. 22-го лютого світличка, яку засновано ще коли ми були під-відділом, влаштувала дитячу маскарраду. 29-го лютого Відділ брав участь у "голодному обіді". Цей вечір був організований за ініціативою 59-го Відділу, щоб вшанувати жінок-політв'язнів. Зібрані фонди були призначені на пакети для політв'язнів.

В березні мистець Василь Палійчук висвітлював і пояснював прозирки з подорожі по Америці. 10-11 квітня Відділ влаштував виставку картин мистця-графіка Андрія Мадая. На відкритті голова Відділу Ліда Чумак привітала громадянство, а мистець В. Палійчук представив графіка А. Мадая. Під час виставки членки Відділу подавали каву й перекуску.

Відділ влаштував і брав участь у численних виставках українського народнього мистецтва та в виставках інформаційного характеру. 10-го квітня відбулася виставка українського мистецтва на етнічному фестивалі в Тавнсонг Стейт Університеті. 15-

го травня Відділ брав участь у фестивалі в Форд Мідс з мистецькою виставкою та буфетом.

11-12 вересня відбувся великий український фестиваль в Гапкінс Пляза в Балтімор. Відділ підготував виставку вишивок і килимів. Мав станок з гарячими закусками і печивом. 17-19 вересня брав участь в "Балтімор Ситі Фер". Отримав стипендію від "Мериленд Байсентеніял Комишен", щоб приготувати виставку на тему "Український вклад в Америку". Голова Ліда Чумак зайнялася приготуванням афішів й інформаційної літератури, які становитимуть постійну складову частину майбутніх виставок. В жовтні ця сама виставка була показана в "Лютервіл Фер".

17-го листопада Відділ брав участь з виставкою у "Ют Воркшоп" в "Балтімор Сайенс Сентер".

5-го грудня у співпраці з Об'єднанням Українців у Вашингтоні Відділ брав участь у влаштуванні Андріївського вечора.

Відділ займається також громадською працею — збиранням підписів в обороні віри в Україні, писанням листів до конгресменів і сенаторів Мериленду. Підтримує фінансово Школу Українознавства в Балтімор.

Марійка Улянович
пресова референтка

Відділи поза Округами

14-ий ВІДДІЛ СУА, АТЛАНТА, ДЖ.

(За час від 15-го серпня 1976 до кінця травня 1977 р.)

Новопосталий 14-ий Відділ, який в дні свого оснування (15. 8. 76.) нараховував 11 членок, тепер побільшився до 14 осіб. Сходини відбуваються кожного місяця. У початковій стадії діяльності головну увагу звернено на ознайомлення чужинців з українською культурою. З тією метою у перед-різдвяному сезоні Відділ приготував українську "ялинку" в "Омні-Інтернешенел Сентер".

9-го січня 1977 р. членки Відділу взяли активну участь у приготуванні різдвяної святвечері, яку вже вдруге влаштувала Асоціація Українців Джорджії спільно з українською школою.

Два тижні перед Великоднем заходами Відділу відбулася в готелі "Атлантик Гилтон" виставка мистецько виконаних писанок. Виставка притягла багато відвідувачів. 29-го

березня Відділ влаштував телевізійний показ писання писанок у цьому самому готелі.

29-го травня відбувся родинний пікнік Відділу. Заплановано висилати пакети з одягом українському сиротинцеві в Бразилії.

Місцевий щоденник "Атланта Констітюшен", який цікавиться проявами українського життя на терені Атланти, радо поміщує прикрашені світлинами дописи з імпрез Відділу.

Ярослава Гайдук
секретарка

55-ий ВІДДІЛ СУА, ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛ.

Заходами культурно-освітньої референтури Відділу була влаштована низка доповідей, а саме: "Правильне харчування" — В. Білинська, "Жінка в творах Т. Шевченка" — О. Бойко, "Тайна моментального лікування" — О. Миць, "М'ясо і м'ясні вироби" д-р М. Полотнянка. Під час року відбувся ряд товариських імпрез, в тому: пікнік, осіння забава, вшанування довголітніх членок Відділу, перед-різдвяна товарисько-родинна зустріч.

Відділ виконав свої зобов'язання перед Централєю СУА. Призначено пожертви на такі цілі: Музей СУА — 110 дол., "Наше Життя" — 50 дол., допомогу політичним в'язням — 100 дол., стипендійний фонд — 200 дол., фонд "бабусі" — 50 дол. Відділ допомагає теж матеріально місцевому садочковій "Рідної Школи".

Поруч внутрішньої праці Відділ розгортає діяльність на зовнішньому відтинку. Влаштував чотири виставки, а саме: одну в головній бібліотеці в Беверлі Гиллс, другу під час Українського Дня, третю в департаментовій крамниці Баллок і четверту в центрі міста Лос Анджелес під час святкування 200-ліття Америки. У цих святкуваннях брали участь всі етнічні групи Лос Анджелесу. Виставка була дбайливо підготована і притягла численних глядачів. Показано народне мистецтво й історичні одяги з різних історичних періодів.

Марія Бучинська

ПОДЯКА

З нагоди так радісного дня, як святкування 90-річчя Нашої Найдорожчої і так доброї Мамці, Бабусі і Прабабусі **Ірени Карпак Лиськевич**, складаю на "Пресовий Фонд" цінного журналу "Наше Життя" 20 дол. і бажаю нашій Найдорожчій Соленизанці в здоров'ї дочекати наступного Ювілею.

Олена Лиско.

НАШЕ ЖИТТЯ, ЧЕРВЕНЬ 1977

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

З сумом повідомляємо членство СУА, що дня 29 грудня 1976 р. несподівано відійшла від нас всіма люблена і поважана членка, бл. п. пані добродійка **Олена з Шумських Канда**.

Покійна народилася на Ярославщині 9 червня 1896 р. В її особі зійшлися найкращі прикмети ідейного та духово-спрямованого виховання. Особливою прикметою було прекрасне почуття гумору, дотепність, що ніколи її не залишала. Була теж великим знавцем і любителькою квітів, плекала і любовалася в українській вишивці, одержавши в 1928 р. нагороду за серветку на конкурсі журналу "Нова Хата".

Одружившись з бл. п. отцем Григорієм Кандою була його невтомною помічницею і супутницею. Спершу подружжя осіло в Ярославі, де Отець був катехитом в гімназії. Опісля довгий час перебували в селі Михнівці, турчанського повіту. Завдяки Отцеві організовано читальні і кооперативи; пані Добродійка гуртувала при собі жінок на курсах вишивання та різних практичних господарських занять, а то й читала їм уривки творів Шевченка та інших українських письменників. Разом виховали ціле покоління національно свідомого населення, яке зуміло своє цінне надбання передати дальше.

Завжди привітні, готові до помочі, музикальні, отець Григорій і пані Добродійка були не тільки центром життя парафіяльного, але теж і товариського цілого турчанського повіту.

На жаль, воєнні роки принесли зміни. Війна застала Родину в Лішні

коло Дрогобича. Від 1945 до 1950 обслуговували українські переселенчі табори в Баварії. З приїздом до Америки, один рік були в Менессес, Вірджинія, а опісля перебували у Фрексвіл, Пенсильвенія, обслуговуючи парафію у Мейзвіл. По смерті отця Григорія в 1959 р., пані Добродійка перенеслася до своєї доні, пані Д. Кічоровської у Меріленді. Невдовзі, після несподіваної смерти Др. Кічоровського, поділилася з нею обов'язком виховання чотирьох малих дітей.

Моє особисте знайомство з Покійною почалося з моїм вступом до Вашингтонського 78-го Відділу СУА. Притягнули мене не тільки привітна і весела вдача, але й те, що її дотеп в слухний час не раз розв'язував складні проблеми. Була вирозуміла для молодших і для старших, черпала зі свого великого досвіду і знання, щоби порадити, і взагалі ніколи не пропустила нагоди, щоби допомогти в спільному ділі.

Окрім Союзу Українок, Покійна була активною членкою своєї громади, парафії та Марійської Дружини при Церкві Св. Родини у Вашингтоні.

Залишила в смутку улюблену доню, дві сестри, три внучки, одного внука і двох правнуків

Замість квітів на могилу Покійної, згідно з бажанням Родини, зібрано пожертви на Фонд Бабусі при СУА, та на будову Собору Пресв. Родини у Вашингтоні.

Христина Пацлавська
пресова референтка
78-го Відділу СУА, Вашингтон

Дня 8-го лютого 1977 р. ненадібно відійшла від нас довголітня членка 28-го Відділу СУА в Ньюарку, Н. Дж. **бл. п. Оксана Согор-Тарнавська**.

Покійна народилася в Винниках біля Львова. Гімназію СС Василіянок закінчила іспитом зрілості в 1929 р. Чотири роки пізніше одержала диплом магістра гуманістичних наук львівського університету.

По другій світовій війні прибула до США і постійно замешкала в Ньюарку. Зраз по приїзді вписалася в члени 28-

го Відділу і кільканадцять років була в ньому дуже активною, займаючи різні пости в управі. Довгі роки була культурно-освітньою і пресовою референткою. Виготовляла й виголошувала різні реферати, а один із них "Різдвяні звичаї" використала Централя СУА для Відділів.

Покійна була музикальна, обдарована гарним голосом. Кілька років провадила хор 28-го Відділу. Цей хор здобув другу нагороду на конкурсі хорів СУА в Ньюарку в 1957 р.

Бл. п. Оксана була любителькою книжки. Тому була душею "Гуртка Книголюбів" при 28-му Відділі. З великим зрозумінням рецитувала поетичні і прозові твори. Займалася народним мистецтвом, збирала вишивки, сама писала писанки, робила кераміку так, що в домі Покійної був неначе справжній музей. По професії була педагогом і то з покликання. Любила дітей і молодь. Три роки вела світличку 28-го Відділу і здобула собі велику любов дітей та симпатію батьків.

Кілька років перед смертю не могла вже бути активною в Відділі через поважну недугу серця. Залишилася тільки вчителькою в "Рідній Школі".

Бл. п. Оксану любила і шанувала ціла ньюаркська громада. Дня 10-го лютого ц. р. з великим жалем прощали Покійну її гімназійні товаришки, членки 28-го Відділу, учителі й учні "Рідної Школи", численна ньюаркська громада та багато людей з доколичних місцевостей.

Вічна їй пам'ять!

Ольга Муссаковська
голова

Замість квітів в пам'ять **бл. п. Оксани Тарнавської** складаємо 15.00 дол. (цеглину) на "Український Музей"

Дарія і Роман Столярчуки

ІРИНА НЕВИЦЬКА

МИШКА В ШКОЛІ

Іншим разом пан учитель учив дітей про пса. На стіні висів кольоровий образ гарного вівчарського пса. Пан учитель стоїть на кафедрі з паличкою в руках і викладає:

— Пес, або собака, належить до псячого роду. Має чотири ноги, голову, довгий хвіст. Малі псенята родяться сліпими. Пес живе з людьми, вірно їм служить. Пси є малі, великі, чорні, білі... — спокійно, цікаво говорить пан учитель. Всі діти слухають уважно, тільки Матій Куколка щось непорушно, напружено дивиться в один кут класу.

Під стіною, на підлозі бачить малу дірку, а в ній два неспокійні вогники. Не слухає, не чує, не бачить нічого, крім тої діри в підлозі.

Пан учитель докінчив навчання про собаку. Хвилинку мовчки дивлячись на уважні лица своїх учнів, він питає:

— Ну, а тепер, що ви знаєте про собаку? — клепнув легонько паличкою по столі й став викликати:

— Так, Кукулко, говори!

Матійко ані не ворухнувся. Аж коли сусід стукнув його вбік, він встав, перелякано натяг шию, понатігав* сорочину, та очей не в силі відірвати від діри в підлозі.

Пан учитель показав паличкою на картину собаки і ще раз терпеливо перепитав:

— Ну, що то?

— Мишка! — самовільно сказав Матійко. Та таким голосом, що учитель аж здригнув, чи хлопчина часом не здурів. Спокійно показав на картину пса і ласкавим голосом питається знову:

ТАТО

К. ПЕРЕЛІСНА

В мене тато дуже сильний —
Я за це люблю його,
Він, як м'ячика, підкине
Аж під стелю хоч кого.

І хоч високо летіти, —
Я ніскільки не боюсь,
Знаю встигне підхопити
Ще вгорі мене татусь.

— Ну, Матійку, ліпше подивися на картину! Ну, та що це?

— Мишка! — вже кричить Матій, махаючи руками на всі сторони. — Мишка, Мишка! — і показує рукою в кут. Вслід за ним весь клас загомонів:

— Мишка, Мишка!

З діри дійсно вибігла мала, сіра мишка і пустилася прямо поміж лавки.

— Тихо, тихо! — кричить пан учитель і паличкою б'є по столі. — Чи ви здуріли? Тихо! — словом і паличкою грозить школярам, але нічого не помагає.

В класі настала справжня паніка! Дівчата і декотрі хлопці повилазили на лавки, бо ніхто не знає, де саме мишка знаходиться під лавками.

Лиш декілька смільчаків разом з Матієм пустилися під лави за мишкою, перекрикуються.

— Туй є! Там є! Їмай! Туй! Там!

Один Матій догадався, що діру треба закрити, коли хотять зловити мишку. Затиснув в діру кусник крейди і далі пішов на розшуки за мишкою.

Пан учитель бачить, що це вже не жарти: дисципліна і авторитет опинились в небезпеці. Зіступив з кафедри і, махаючи палкою, крикнув:

— Всі на місця! Всі, але зразу!

Шум в класі на момент стихнув. Декотрі школярі знову всунулися до лавок. Якраз тоді бідна мишка вилізла на верх першої лавки. Вона тяжко, швидко

ЛЕТІВ ГОРОБЧИК

Летів горобчик:
Жив-жив, жив!
— А де ж мені сісти?
— На печі.
— А що ж мені їсти?
— Калачі.
— Гам!

КОТИКУ СІРЕНЬКИЙ

Котику сіренький,
Котику біленький,
Котику волохатий,
Не ходи по хаті,
Не буди дитяти.
Дитя буде спати,

Ой на ката — веркота
На дитину — дрімота
А-а-а. А-а-а.

ЗАЙЧИКУ, ЗАЙЧИКУ

— Зайчику, зайчику,
Де ти бував?
— У млині, у млині.
— Що ти чував?
— Там були кравчики,
Перебили пальчики
Ледве я втік,
Через бабин тік,
Та через колоду;
Та хвостиком у воду —
Шубовсть.

дихає, кліпає очима і, мов вивчена в цирку, бігає до кільця по дошці першої лавки.

Школярі знов вчинили такий рев, що аж стіни задрожали.

Пан учитель хвилю безпорадно постояв, потім лагідно проговорив:

— Діточки, мишка — невинна звіринка. Дрібний гризун, що живе на полі і по домах. Дрібний, бідний, нешкідливий твір — не треба боятися його. Чи не ганьба, що такі великі школярі, а повний клас вас є, та й боїтесь одної малої мишки? — приступивши до першої лавки, що по ній бігала перестрашена мишка, він ударив паличкою по лавці. Мишка зразу зіскочила з лавки, кинулась прямо під ноги пана учителя і десь щезла!

— Ой, ой! О-йой-йой! — перелякано скрикнув учитель, бо в штанах горі ногою щось лізло. Почав судорожно потрясувати ногою, побліднів, став копати, як кітка, коли в воду ступить, підтягував і тряс штанами, шкірою пробігли паморозки.

В класі настала тиша, як у гробі. Мишки більше не видно. Всі діти випуленими очима дивляться на пана учителя, чому то пан учитель так ногами кидає, чому так страшно сичить, чому обертається?

— Та тепер будеш моя! — несподівано скрикнув Матійко і прискочив до ніг пана учителя. Руками став стискати штани над колінами. — Права чи ліва свербить? — запитав він і, не чекаючи відповіді, рукою почав мацяти ногу зі всіх сторін.

Пан учитель стояв непорушно, словечка не промовив і лиш зверху поглядав на Матійкову роботу.

— Не бійтеся, не з'їсть! Вже маю її, маю! Туй є! — радісно крикнув Матійко, скочив на рівні ноги з дрібною мишкою в руці, якій лиш довгий хвостик висів з його жмені.

Хлопці ахнули, дівчата злегенька заквичали, пан учитель віддіхнув, а Матій спитав:

— А тепер що буде?

Пан учитель повеселішав, підняв з підлоги паличку і наказав:

— Всі — до лавок! На місця, раз — два!

— І я-а-а? — здивовано спитався Матійко, обережно стискаючи в долонях свою мишку.

Вуси пана учителя наїжилися, паличкою неспокоїно забарабанив по столі, брови грізно збилися у нього над носом.

— Іди на двір! — процідив він крізь зуби.

Матійко в мить щез за дверима.

Шум в класі вже поступово втихав, коли Матійко, захеканий, повернувся назад. Моргнувши на дітей, він по-воєнному докладає пану учителеві:

— Все в порядку: мишку пустив на дворі.

Докінчення на обкладинці

Бл. п. Емілія Карнат у ролі Одарки в п'єсі "Запорожець за Дунаєм".

У грудні 1976 року відійшла у Вічність **бл. п. Емілія Корнат**, відома українській громаді Нью-Йорку й околиці. Була членом жіночої секції Демократичного Клубу і брала участь у громадсько-суспільному і політичному житті. Спільно з жіноцтвом інших організацій брала участь у постанні Союзу Українок Америки в 1925 році. Була головою й довгі роки працювала в управі 4-го Відділу СУА.

Молодою любила спів і музику. Була членом хору церкви св. Юра в Нью-Йорку й належала до Т-ва "Бесіда". Тут співала сольові партії в хорі і грала головні ролі в п'єсах під проводом проф. Корикори.

Хай ця коротка згадка про Покійну буде китицею квітів на Її могилу.

Меланія Гох
Маямі, Флоріда

Як вислів щирої подяки для **о. Др. Богдана Волошина** за відправлення панахиди під час свята "Жінки Героїні", складаємо 5.- дол. на Фонд "500".

Рівнож дуже дякуємо п. Василеві Колодєві за подаровану обезпечену полісу. В Його імені складаємо 25.- дол. на Запасний Фонд "Наше Життя".

Управа 99-го Відділу "СУА"
Вотервілт, Н.Й.

У глибокому смутку повідомляємо, що 22-го січня 1977 року по довгих роках терпіння відійшов у вічність **бл. п. Микола Шваб'юк** батько нашої імпрезової референтки й бувшої голови Лідії Криль.

Замість квітів на могилу складаємо 25 дол. на Запасний Фонд журналу "Наше Життя".

Дружині Покійного Анні й дочці Лідії та всій Родині висловлюємо наше співчуття.

112-ий Відділ СУА
Варрінгтон, Пен.

Замість квітів

Замість квітів на могилу **бл. п. Володимира Феденкова** батька, та, на могилу **бл. п. Євгенії Древницької**, теці нашої членки Окружної Управи СУА пані Дарії Древницької, складаємо \$25.00 на Музей СУА, а родині покійних висловлюємо глибоке співчуття.

Окружна Управа СУА в Огайо

Замість квітів на могилу **бл. п. Ю. Барчинської** складаємо цеглину 10.00 дол. на Музей СУА. Родині покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

1-ий Відділ СУА в Нью-Йорку

Замість квітів на могилу **бл. Євгенії Древницької**, свекрухи нашої членки і голови п. Дарії Древницької, складаємо на "Український Музей" 20.00 дол. Родині покійної висловлюємо щире співчуття.

12 Відділ СУА, Клівленд Огайо

Замість квітів на могилу **бл. п. Володимира Феденкова** з Бінггемптон, батька членки і голови нашого Відділу п. Дарії Древницької, складаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол. Родині покійного висловлюємо щире співчуття.

12 Відділ СУА, Клівленд, Огайо

Замість квітів на могилу **бл. п. Премі Дідошака**, брата п. Усі Рихницької, складаємо 20.00 дол. на Запасний Фонд журналу "Наше Життя"

29 Відділ СУА в Чикаго, Ілл.

Замість квітів на могилу **бл. п. Ксеї Локаєнко**, матері нашої членки Марії Євсевської, складаємо 10.- дол. на Запасний Фонд журналу "Наше Життя", а родині складаємо щирі співчуття.

43 Відділ СУА
Філядельфія

20-го вересня 1976 року сповнилося два роки від смерти **бл. п. Василя Пастернака**. Народився в Хоросткові, пов. Гусятин, був одружений з Анною Мазур з села Терпилівки, пов. Збараж. До США приїхав у молодому віці. Тут прожив з дружиною 53 роки. Належав до церковних і громадських організацій, був зразковим і добрим членом своєї спільноти. На похорон Покійного приїхали знайомі й рідні з США й Канади — сестра з Торонта, сестринок П. Грох з Веланду з ріднею та багато інших. Були теж членки СУА Анастасія Вокер і Левкут.

У пам'ять Незабутнього Мужа з нагоди другої річниці Його смерті, 20 дол. на "Наше Життя" складає

Анна Пастернак
дружина

Замість квітів на могилу **бл. п. інж. Миколи-Тараса Михалевського**, мужа нашої членки Емілії Михалевської і швагра нашої членки Олі Ступковської, складаємо 10.- дол. на Запасний Фонд журналу "Наше Життя".

43 Відділ СУА

Філядельфія

В першу річницю смерті мого найдорожчого Мужа **бл. п. Володимира Кривуцького** складаю 20 доларів на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

К. Бранка - Кривуцька
членка 56 Відділу

В незабутню пам'ять **бл. п. Лева Чайківського** — 19-літнього сина нашої постійної і активної членки Управи п. Люсі, який загинув трагічно в автомобільовому випадку дня 16 квітня в Бостоні — складають на Запасний Фонд журналу "Наше Життя" 61.00 дол. —

По 10.00 дол.: Єлисавета Бачинська, Наталія Миколаєвич, Марія Турко.

По 5.00 дол.: Віра Гриценко, Ірина Луців, Анна Смолинська, Таня Смолинська, Ольга Федорів,

По 4.00 дол.: Зеновія Грабович

По 2.00 дол.: Евдокія Рогач, Батькам — п. Люсі і п. Ярославові Чайківським висловлюємо найщиріше співчуття.

Членки 79 Відділу СУА в Бостоні

Замість квітів на свіжу могилу найстаршої і невіджалуваної членки нашого Відділу сл. п. **Стефанії Грибик**, складаємо на "Український Музей" в Нью-Йорку 26.00 дол. і на Запасний Фонд "Нашого Життя" 26.00 дол.

Родині висловлюємо наше глибоке співчуття

103 Відділ СУА в Гемпстеді. Нью-Йорк

Замість квітів на могилу **бл. п. Марії Блаженко**, цеглини на суму 70.00 дол. на Музейний Фонд закупили: **О. Хойнацька, Л. Ігнат, І. Чайковська, О. Площанська, Л. Чипак, Л. Козак, М. Мартинюк, О. Бобилляк, др. Ф. Шілд, Ф. Карусо, Н. Цюлко, Ш. Шер, Ф. Морас, Джое Де Гаспарі**

В пам'ять **бл. п. Стефанії Карапінки** замість квітів складаємо цеглини на суму 30.00 дол. на "Український Музей" в Н. Й.

Надія Мандрусак

Замість квітів на могилу **бл. п. Катерини Захарко**, складаємо 25.00 дол. на передплату журналу "Наше Життя" для Бабусі, як щирю подяку 33-му Відділові СУА у Клівленді за вислови співчуття з приводу відходу у Вічність нашої найдорожчої Матері.

Степанія Городиська Ірина Старух

В пам'ять **бл. п. Володимира з Кульчицьких Пришляк**, вдови по о. Василю, бувшій парохіві села Підгірці, яка померла 30 травня 1977 р. в Ст Луїс, Мізурі, складаємо 20.00 дол. На Фонд Бабусі.

Марія і Зеновій Храпливі

Замість квітів в пам'ять **бл. п. К. Ліщинського** складаю 10.00 дол. цеглину на Український Музей" в Н. Й.

Марія Гарматій

Замість квітів на могилу **бл. п. Іванни Блажкевич** — дитячої письменниці, учительки та приятельки дому моїх батьків, яка померла в род. селі Денисові на Тернопільщині, складаю 10.00 дол. на Запасний Фонд журналу "Наше Життя"

Ірина Пежанська, Довнес Гров. Ілл.

Замість квітів на могилу **бл. п. Костя Ліщинського** складаємо 10.00 дол. цеглину на "Український Музей" в Н. Й.

Надія і Ярослав Бігун

В другу болочу річницю нашої дорогої сестри **бл. п. Галі Захарко**, складаємо 10.00 дол. на журнал для "бабусі"

Юля Ховайло і Стефа Фелькер

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невірних і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 - 1 і по полудні від 3 - 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533 - 4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

В пам'ять батька нашої членки Стефанії Мацяк **бл. п. Михайла Мацяка** родина і приятелі зложили 150.00 дол. на стипендію для сироти.

Передав 71 Відділ СУА в Джерзі Сіті

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У "Нашому Житті" ч. 5 за травень 1977 на обкладинці у рубриці "Замість квітів" зайшла помилка, за яку просимо вибачення.

Надруковано: Замість квітів на могилу **бл. п. Катерини Баран**.

Повинно бути: Замість квітів на могилу **бл. п. Катерини Баган** складаємо 10.00 дол. на Український Музей у Нью-Йорку, а родині покійної висловлюємо щире співчуття.

**Ольга і Іван Федчишин,
Дітройт**

РІЧНІ ЗБОРИ

ОСНОВУЮЧІ ЗБОРИ 14-го ВІДДІЛУ СУА, АТЛАНТА, ДЖ.

Основуючі збори Відділу відбулися 15-го серпня 1976 року з ініціативи Орисі Фішер.

Після обговорення і пояснення статуту СУА вибрано управу в такому складі: Орися Фішер — голова, Тереса Лозинська — заступниця голови, Євгенія Йодер — касирка, Ярослава Гайдук — секретарка, Ляриса Темпел — культурно-освітня референтка.

Ярослава Гайдук
секретарка

11-Й ВІДДІЛ СУА, ТРЕН- ТОН, Н. ДЖ.

В січні 1977 р. відбулися загальні збори Відділу, на яких вибрано таку управу: Ольга Тритяк — голова, Ольга Дзаман — заступниця голови, Богдана Осадца — секретарка, Оксана Микитин — касирка. Референтки: Ольга Фараонів — організаційна, Людмила Середюк — культурно-освітня, Емілія Панасюк — пресова, Люба Мриглоцька і Катя Ковшевич — суспільної опіки, Романа Мицик і Василина Микитин — господарські. Контрольна Комісія: Ярослава Лабка і Анастасія Бойцун.

Ольга Тритяк
голова

13-Й ВІДДІЛ СУА ІМ. УЛЯНИ КРАВЧЕНКО, ЧЕСТЕР, ПА.

6-го лютого відбулися загальні збори Відділу. Делегаткою від Окружної Управи була голова Округи Лідія Дяченко. До нової управи ввійшли: Емілія Павлюк — голова, Ірина Назаревич — заступниця голови, Софія Мельник — секретарка, Лідія Кий — касирка. Референтки: Тамара Возна — фінансова, Марія Венчак — організаційна, Ярослава Кобрин — культурно-освітня, Лідія Грабова — імпрезова й виховна, Леонтина Мінчак і Ірина Кузик — суспільної опіки, Надя Баган, Серафима Грондовська і Емілія Бернард — господарські, Тамара Рак — пресова, Анна Купчик — зв'язків.

Контрольна Комісія: Надія Кізюк — голова, Анна Микита, Галя Горбова — члени.

Тамара Рак
пресова референтка

Докінчення МИШКА В ШКОЛІ

— Добре, сідай на місце! — коротко відповів пан учитель і зачав продовжувати лекцію. Та мусів він тепер ще раз розказати лекцію про собаку.

На кінець пан учитель викликав Матію:

— Так, перекажи, Куколко, що ми днесь училися?

Матійко встав, понатігав герочину,** відкашляв трохи й почав:

— То, що має чотири ноги і довгий хвіст, є пес! Родяться сліпі та є вірніші приятелі, ніж ті, хто має дві руки і розум.

— Добре! — подякував пан учитель, і лекція про собаку закінчилася.

**Оповідання писане прашівською говіркою.
*понятягав**

**** герок, герочина = свита, піджак**

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailling offices"
Return to "Our Life" Magazine, 108 Second Ave. New York, N. y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

